

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 579

Op jacht naar zich zelve.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBES

J. & K.

100 Cigarettes

100 Cigarettes

100 Cigarettes

100 Cigarettes

100 Cigarettes

J. VAN KERCKHOFF, Agent, AMSTERDAM

Médaille d'Or, Exposition Universelle d'Amsterdam 1883

la Haye 1892

NIEUWE SERIE.

OP JACHT NAAR ZICH ZELF.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een schitterende inval.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op het anders zoo kalme hoofdbureau van politie, Scotland Yard te Londen, was alles in rep en roer.

Men zag een aantal beambten in burgerkleding en in uniform door de gangen van het groote gebouw heen en weer loopen, hoorde op de verschillende étages deuren open en dichtslaan, terwijl eenige hoofdbambtenaren met van opwinding roode gezichten in de particuliere cabinetten van de vier hoofd-inspecteurs, die tezamen de leiding van het beroemde detective-bureau in handen hebben, zaten te confereeren.

De reden voor deze nervositeit was niet ver te zoeken, want juist was weer eens een diefstal aangekondigd, en de daarin betrokkene was niemand minder dan de Lord Mayor van Londen, Lord Albadin persoonlijk.

Ter gelegenheid van een bal, dat hij gisteren in de zalen van zijn paleis had gegeven, was het familiesieraad vermist.

Nog gedurende het feest had men het brillanten sieraad, dat volgens bewering van den

lord een waarde van 60,000 pond sterling vertegenwoordigde, opgemerkt, daar Lady Albadin het had gedragen.

Maar op een gegeven oogenblik had de gastvrouw het kostbare halssieraad vermist. Zij had haar echtgenoot gewaarschuwd, die aan het personeel beval alle deuren onmiddellijk te sluiten en niemand der gasten toe te staan zich uit het Mansion House, de officieele woning der burgemeesters van Londen, te verwijderen. Hij had vervolgens de politie opgebeld, doch het onmiddellijke onderzoek, waaraan de genoodigde gasten zich moesten onderwerpen, had geen resultaat opgeleverd.

Nu lag op den lessenaar van den hoofd-inspecteur van politie, Baxter, den chef der recherche-afdeeling, een eigenhandig schrijven van zijn lordschap, dat in korte woorden het verlies officieel meldde en waarin aan het slot de hoop werd uitgesproken, dat de juweelen zoo spoedig mogelijk weer terug zouden worden gevonden.

Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur, die

reeds jaren achtereen chef was van de recherche-afdeeling en in die hoedanigheid reeds vele duistere zaakjes had opgeknapt, zat nu met de handen in het haar. Hij had namelijk één groot gebrek. Hij dacht, dat hij het alléén kon en vertrouwde zijn ondergeschikten niet al te veel toe.

Hierdoor was hij steeds overladen met werk, hetgeen hem zenuwachtig maakte en als hij in zoo'n prikkelbaren toestand was, dan was het geraden bij hem uit de buurt te blijven, daar hij dan zeer onredelijk en onhebbelijk kon zijn.

Degene, die het meest van deze uitbarstingen van kwaad humeur te lijden had, was zijn secretaris, inspecteur Marholm, een zeer bekwaam man en veel intelligenter dan zijn chef, die om deze reden door hem zoogenaamd onschadelijk was gemaakt door de benoeming van particulier secretaris van den hoofd-inspecteur, een baantje, dat Marholm in het geheel niet beviel, maar dat hem noodzaakte al zijn diensturen in het cabinet van den oppersten chef door te brengen, zoodat hij deze niet door een kranigen zet de loef af kon steken.

Zooals gezegd, had deze ambtenaar het meest te lijden, wanneer er redenen waren voor den hoofd-inspecteur om zich op te winden.

Marholm echter, die wegens zijn eigenaardigen lichaamsbouw door collega's en minderen vaak „de vloot" werd genoemd, trok zich hiervan niets of althans niet veel aan. Gewoonlijk beschouwde hij het als een welkome aanleiding, om over zijn ontslag uit het gehate baantje van secretaris te spreken, iets waarvan Baxter evenmin iets hooren wilde, zoodat in dergelijke gevallen de schermutselingen niet van de lucht waren.

Zoo ging het ook thans.

De officieele aankondiging van den diefstal door den Lord Mayor had Baxter de stuipen op het lijf gejaagd. Hij begreep, dat hij het aan zijn eigen eer verplicht was te zorgen, dat de dief ontdekt en het gestolen kleinood gevonden werd; hij stelde zich voor wat er zou gebeuren, wanneer dit eens onmogelijk bleek en het gevolg was... een beestachtig humeur met als wrijfpaaltje... Marholm.

Als een gevangen leeuw liep de hoofd-inspecteur in zijn bureau op en neer en wierp blikken vol woede op zijn secretaris, die onbekommerd om den toorn van zijn chef, een pijp stopte.

„Duivels!" barstte Baxter eindelijk los. „Weet je niet, dat het rooken gedurende de diensturen verboden is?"

„Wel zeker, mijnheer de hoofd-inspecteur,"

lachte de „vloot" en blies de eerste rookwolk zijn chef vlak in het gelaat, „weten doe ik het natuurlijk, want het staat duidelijk genoeg in het reglement. Doch onder ons gezegd, inspecteur, papier is geduldig, en — — —"

„De bevelen zijn gegeven om opgevolgd te worden!" viel Baxter hem woedend in de rede. „Je laat het rooken onmiddellijk."

Marholm haalde de pijp tusschen zijn tanden vandaan, na nog een formidabele rookwolk te hebben uitgeblazen en schudde toen beslist het hoofd.

„Ik denk er niet aan!" zei hij kalm.

Baxter keek zijn secretaris aan, alsof deze plotseling op onverklaarbare wijze in een paradijsvogel of ander zeldzaam dier was veranderd, maar toen deze kalm, alsof er niets gebeurd was, doorrookte, zwollen de aderen op zijn voorhoofd op, hij hapte een paar maal naar lucht en riep toen buiten zich zelf van woede uit:

„Weg met die pijp, of je vliegt met haar de deur uit!"

„Met genoegen!" antwoordde Marholm lachend, een stuk getypt papier uit den zak haulend. „Hier is mijn verzoekschrift om ontslag — voor den drie-en-negentigsten keer! — Wees zoo goed, uw naam er onder te plaatsen, en u bent mij kwijt."

Baxter griste het hem woedend af, scheurde het in vier stukken, frommelde ze samen en wierp zijn secretaris de stukken om de ooren.

„Kerell!" steunde Baxter — „Jij en nog een zeker iemand zijn de nagels aan mijn doodkist."

„Onzin, inspecteur!" zei Marholm. „Wanneer iemand u een lang leven toewenscht, dan ben ik het, en wat die zeker iemand betreft, koester ik voor hem denzelfden wensch!"

„Kerell wil je mij nog bespotten?!" schreeuwde Baxter, purper van woede.

„Het komt niet in me op," zei Marholm, zich in een dikke rookwolk hullend.

„Zwijg!" schreeuwde Baxter.

Na zoo iets gemompeld te hebben van: „nooit meer spreken, als het aan hem lag," perste Marholm de lippen op elkaar, boog zich over het voor hem liggende dossier en verdiepte zich in de stukken daarvan.

Baxter, die dat zag, voelde zijn boosheid als een mantel van zich afglijden en begon weer door het vertrek te ijsberen.

Geruimen tijd hoorde men niets dan de voetstappen van den hoofd-inspecteur en het pengekras van diens secretaris.

Weldra echter begon Baxter in zich zelf te praten. Het was alsof hij den geheimzinnigen diefstal in het Mansion House bij den Lord

Mayor met zich zelf besprak, alsof hij alle mogelijkheden overwoog en maar niet tot een resultaat kon komen.

Eensklaps bleef hij voor Marholm stil staan.

„Een vervloekte geschiedenis!” zei hij.

De „vloot” rookte kalm verder.

„Mijnheer, kan je niet antwoorden, wanneer ik met je spreek?” snauwde de geweldige.

„Hebt u 't tegen mij?” vroeg de secretaris.

„Voor den duivel tegen wie anders?”

„Hm, dan begrijp ik u eenvoudig niet! Eerst moet ik mijn mond houden, en nu weer spreken? Inspecteur, ik geloof, dat u gisteren avond bij zijn lordschap te diep in het glaasje hebt gekeken. Was het er mooi! En hebt u mij ook een van die heerlijke sigaren meegebracht?”

„Lord bless my soul,” riep Baxter uit, „kerel, je maakt me... ik word... ik ben... krankzinnig...”

Marholm keek zijn chef met een eigenaardigen komischen blik aan, toen stond hij sprakeloos van zijn stoel op en ging naar de telefoon.

„Wien wil je opbellen, Marholm?” vroeg Baxter.

„Dr. Pick, den politie-dokter! U schijnt hem dringend noodig te hebben!”

„Ben je krankzinnig geworden?” brulde Baxter.

„Ik niet, inspecteur,” antwoordde Marholm, „maar u zegt me zoo juist, dat u 't geworden bent en zelf lijkt het mij ook toe alsof ik in een gekkenhuis ben.

„De politiechef van Scotland Yard stelt zich aan, alsof hij een dwangbuis aan heeft; de ambtenaren draven rond als een kudde schapen, en ik mag mijn pijp niet rooken. Zoo'n onzin heb ik gedurende mijn twintig dienstjaren nog niet beleefd. Ik verzoek u nogmaals — —”

Bij deze woorden haalde Marholm een tweede beschreven blad papier uit zijn zak en legde het voor den politie-inspecteur neer.

„Wat is dat nu weer?” — ging deze, buiten zich zelf van woede voort.

„Mijn vier-en-negentigste verzoek om ontslag! Nog zes stuks, en dan moet ik het tweede honderdtal hectografeeren!”

„Voor mijn part schrijf je er duizend!” donderde Baxter, „als je mij maar met die vervloekte vodden met rust laat! Hier, lees liever dat, en wel spoedig!”

Bij deze woorden slingerde hij den lachenden secretaris den brief van den lord mayor op diens lessenaar.

„Eindelijk begint het te schemeren!” zei

deze, op zijn gemak een versche pijp stoppend.

„Dus een brief hebben wij ontvangen! Wellicht van Raffles? Die mijnheer heeft in langen tijd niets van zich laten hooren.”

Baxter uitte een gesmoorden kreet, werd eerst vuurrood, toen donkerblauw, vervolgens plotseling spierwit en ten slotte groen in het gelaat, hij greep als een drenkeling met de armen wild om zich heen en gedroeg zich alsof hij een beroerte nabij was.

Marholm zag dat en glimlachte. Hij kende zijn chef en diens zwakke punten op zijn duimpje en maakte zich absoluut niet ongerust over de schrikaan jagende verschijnselen van zijn chef, welke te voorschijn waren geroepen door het noemen van den naam Raffles, die op Baxter precies zoo werkte als een roode lap op een stier.

Het was een der zwakste punten van den hoofd-inspecteur, dat hij nimmer den naam Raffles kon hooren, zonder buiten zich zelf te geraken van woede en Marholm, dit wetend, had hem eens geducht willen plagen.

Toen hij zag, dat hij zijn doel bereikt had en Baxter haast stikte van woede, maakte hij een kalmeerende beweging en zei:

„O neen, neem me niet kwalijk! De brief is van zijn doorluchtigheid, den lord mayor, zooals ik zie.

„Maar doe mij nu ook het genoeg en een afstand te blijven. Uw woedend gezicht maakt mij zenuwachtig en om zulk een gewichtig stuk behoorlijk te kunnen lezen, heeft men rust noodig!”

Inspecteur Baxter had een nijdig antwoord op de lippen, maar hield zich in.

„Dat de duivel de heele geschiedenis hale!” mompelde Baxter en viel zuchtend op zijn stoel neer.

Intusschen maakte Marholm zijn toebeidselen. Eerst raapte hij den bundel akten samen, stak daarna den brand in zijn pijp en nam eindelijk den brief ter hand.

Doch nauwelijks had hij dien doorgelezen of hij begon luidkeels te lachen.

„De lord mayor is dus zelf bestolen. — Dat vind ik prachtig!”

„Prachtig? Kerel, ben je krankzinnig geworden?” mopperde Baxter.

„Volstrekt niet, chef,” antwoordde Marholm, „maar vindt u 't dan zelf geen onbetaalbare mop als het hoofd der politie bestolen wordt? De man, die dat gedaan heeft, is in ieder geval een geestige vent. Dien moeten we vooral niet arresteren, voorondersteld natuurlijk, dat we hem te pakken krijgen, wat nog lang niet zeker is.”

„Zwijg — voor den duivel," barstte Baxter los.

„Ook goed."

Marholm vouwde den brief op en legde dien op het bureau van zijn chef.

Er ontstond een pauze. De „vloot" rookte met behagen zijn pijp, de hoofd-inspecteur beet op zijn nagels.

„Marholm!"

„Chef!"

„Hoe denk je over deze geschiedenis?"

„Ik denk er heelemaal niet over, chef. Ik heb wel wat anders te doen. Bovendien hebt u mij ééns gezegd, dat ik niet behoefde te denken. Als ik maar deed, wat u mij beval, dan was het goed, dan zou u wel denken."

Baxter keek Marholm aan, alsof hij hem zoo aanstonds met huid en haar zou opeten.

Hij wachtte zich echter wel een woord te zeggen, want wat Marholm gezegd had, berustte op waarheid en daar Marholm altijd den spijker op den kop sloeg, zag hij maar van verder geredetwist op dat oogenblik af.

Peinzend liep hij een paar minuten in het vertrek op en neer, terwijl Marholm quasi ijverig doorwerkte en nu en dan een schuin oogje wierp op zijn chef, om te zien hoe het met diens humeur stond.

Baxter, die wist, dat Marholm een zeer schranderen kop had, wilde gaarne diens raad inwinnen en dacht er over na hoe hij het zou aanleggen, om zijn secretaris aan het spreken te krijgen. Ten slotte besloot hij het hem op den man af te vragen.

„Zeg, Marholm," zoo begon hij, „als ik je nu eens vroeg je beste krachten aan deze zaak te wijden, zou je dan niet, al was het alleen maar om het vak niet heelemaal te verleeren, met mij willen overleggen, wat wij in deze zaak moeten doen? Zou je niet denken, dat wij den dief te pakken konden krijgen?"

Marholm haalde zijn schouders op, keek Baxter ernstig aan en zei:

„Nu chef, om u de waarheid te zeggen, denk ik, dat u dat niet glad zal zitten. Een dief, die op zoo'n deftige soirée er kans toe ziet de vrouw van het hoofd der politie van zoo'n kostbaar sieraad te berooven is slim, heel slim en wij zullen dus nóg slimmer moeten zijn dan hij, om hem te pakken te krijgen. Ik denk niet dat u dat zal lukken."

„Dat zou er leelijk uit zien," merkte Baxter op, „we dienen alle pogingen in het werk te stellen, want als we er niet in slagen, zou me dat in mijn positie kunnen schaden."

„Dat denk ik ook chef," beaamde Marholm, „als ik u was nam ik het wisse maar voor het onwisse."

„Wat bedoel je daarmee, Marholm?" vroeg Baxter.

„Wel chef, als ik u was," antwoordde de secretaris, „dan liet ik een sieraad maken, dat er net zoo uitzag als het origineel. De foto van het kleinood zou den juwelier dan als voorbeeld kunnen dienen. Dat zou ik dan aan Lord Albadin overhandigen. Als het sieraad goed geïmiteerd wordt, merkt zijn Lordschap er niets van."

Gedurende eenige minuten keek Baxter zijn secretaris zwijgend aan. Hij scheen het voorstel nog niet geheel te hebben begrepen.

„En de dief?" vroeg hij.

„Hm, dat hangt alleen van u af", lachte Marholm. „Of, hij is er van doorgegaan en dan spaart u een paar duizend pond, óf u moet een armen duivel huren, die zich een paar jaar laat opsluiten. Voor geld kan men alles gedaan krijgen!"

„En dan kan men zelf verhongeren", zei Baxter spottend. „Ik zou dat wel moeten, als ik je gekken raad volgde."

De hoofd-inspecteur keek Marholm woevend aan, waar deze zich echter niets om bekommerde.

„Had ik er maar eenig vermoeden van, wie de juweelendief kan zijn," zuchtte Baxter.

Antwoord op deze vraag behoefde Marholm niet te geven, want er werden juist voetstappen gehoord, de deur werd geopend en onder politiegeleide kwam een half dozijn mannen binnen.

Vier van hen schenen heeren uit den goeden stand te zijn, want al waren hunne kleeren ook eenigszins met stof bedekt, toch kon men onmiddellijk zien, dat zij van eleganten snit waren.

Misschien hadden deze gentlemen iets te veel gedronken en waren zij op een stoffige bank gaan zitten; misschien ook waren zij gevallen.

„Zoo zien ze er ten minste uit," dacht Marholm.

De twee andere mannen schenen bedelaars te zijn.

„Wat wilt gij?" vroeg de inspecteur aan den sergeant.

„Mijnheer de hoofd-inspecteur," antwoordde deze, „wij brengen de personen, van wie wij vermoeden dat zij den juweelendiefstal gepleegd hebben bij den Lord Mayor!"

„Wat? — Vermoeden?"

„Jawel! U hebt ons bevolen, alle verdachte personen hierheen te brengen, die in de nabijheid van het Mansion House omzwerven!"

„Verdachte personen? Omzwerven?" riep een der gentlemen toornig en naderde den hoofd-inspecteur.

„Mijnheer! Wat moet dat beduiden? Hoe durft u het wagen ons door uw agenten te laten gevangen nemen? Ik ben lord Osborne!”

„En ik lord Arundel!” — „Ik lord Boswell!” — „En ik lord Rogers!” werd toegevoerd aan den armen hoofd-inspecteur, die de hem zeer goed bekende heeren wanhopig aankeek.

„Maar.... maar.... heeren... mylords... neem mij niet kwalijk,” hikkelde Baxter, „hoe komt u hier? Wat is er gebeurd? Wat kan ik voor u doen?... ik...”

„Durft u dat nog vragen?” gaf lord Osborne woedend ten antwoord.

„Men heeft ons als gemeene misdadigers gearresteerd en hierheen gesleept. Maar ik zal voldoening vragen!”

„Ik ook!” — „Ik ook!” hoorde men van de andere lords. „Wij zullen ons persoonlijk tot den Koning wenden, hem de oogen openen en hem mededeelen, hoe dom en onhandig men in Scotland Yard optreedt.”

Baxter dacht door den grond te zullen zinken van schaamte en spijt. Verondersteld eens, dat de lords hunne bedreiging ten uitvoer brachten! Dan was het met hem gedaan en had hij misschien wel ontevreden ontslag te wachten. Hij begreep dat hij het onmogelijke moest doen om hen daarvan terug te houden.

„Maar mylords,” aldus ving hij zijn pleidooi aan. „U kunt mij toch niet verantwoordelijk stellen voor de domheid en onhandigheid mijner agenten. U begrijpt toch, dat ik alle pogingen in het werk moet stellen om den dief van het kostbare halssnoer van Lady Albadin te pakken te krijgen. Dat schijnt een zeer geslepen sinjeur te zijn en er is mij veel aan gelegen hem te kunnen arresteren. Maar dat men zoo dom heeft kunnen zijn u te arresteren, dat had ik natuurlijk niet kunnen denken. Ik hoop, dat u mijne excuses zult willen aannemen en ik geef u de verzekering, dat ik de agenten, die de domheid hebben begaan u lastig te vallen, onmiddellijk zal ontslaan.”

„Maar waarom, inspecteur?” vroeg Marholm, „die menschen hebben slechts hun plicht gedaan!”

„Zwijg!” beet de hoofd-inspecteur zijn secretaris toe, „en maak van de zaak proces-verbaal op. Zet er vooral in, dat het mij spijt.”

Marholm haalde zijn schouders op, nam een groot vel blanco papier voor zich en begon te schrijven.

In dien tijd liet Baxter een viertal stoelen halen, verzocht de vier lords daarop plaats te nemen en liet de twee andere arrestanten door de agenten de kamer uitbrengen. Die zou hij straks wel in verhoor nemen.

Na een minuut of zeven ijverig te hebben ge-

pend, zette Marholm een streep onder het geschrevene, waaruit moest blijken, dat hij klaar was.

„Lees!” zei Baxter tot zijn secretaris.

Terwijl op het gelaat van Marholm zich een spottend lachje vertoonde, las hij:

Scotland Yard, 13 April 1925.

„Door een schromelijk abuis werden heden de lords Osborne, Arundell, Boswell en Rogers gearresteerd, als verdacht van den diefstal der juweelen van den Lord Mayor. Het is ten eerste te betreuren, dat de op hen gevallen vermoedens ongegrond bleken!”

„Wat? Te betreuren?” viel Baxter hem in de rede.

„Zeker, te betreuren!” antwoordde Marholm, „dat hebt u toch zelf gezegd!”

En doorgaande, las hij verder:

„De ondergeteekende, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, spreekt daarover zijn innig leedwezen uit en verklaart — —”

„Duivels, ik heb in het geheel niets verklaard”, riep Baxter woedend. „Hoe krijg je het in je hoofd, zulk een scheef proces-verbaal op te maken?”

Woedend draaide hij zich om, daar hij achter zich onderdrukt lachen hoorde, maar wie schetst zijn verwondering, toen hij daar de vier lords zag, die zich de buik vast hielden van het lachen.

Het was duidelijk, dat zij reusachtig schik hadden in den humor van den politie-secretaris en in de ruzie der beide mannen.

Toch was Baxter zoo dom niet, dat hij niet inzag, dat hij van de goede wending, die de zaak genomen had, gebruik moest maken.

Die lacht, is ontwapend, zegt het spreekwoord en zoo was het ook inderdaad. De voorname gearresteerden beschouwden het geheele geval blijkbaar als een kostelijk avontuur, waarvan zij in de club een leuk verhaal konden ophangen en dat hen weken lang stof tot conversatie zou opleveren.

„Zijn de heeren met deze verklaring tevreden?” vroeg Baxter met een glimlach op zijn gelaat, alsof hij daardoor te kennen wilde geven, dat ook hij het komische van de zaak inzag.

„Allright!” zei lord Osborne lachend en zijn vrienden stemden eveneens toe.

„Vergissen kan zich ieder mensch en hoofd-inspecteur Baxter natuurlijk ook.”

Baxter slikte de bittere pil en dankte de heeren.

„Het is goed!" zei lord Osborne, „maar in dezen toestand kunnen wij niet naar huis gaan."

„Mag ik uw lordschap benzine en schuiers brengen?" vroeg de „vloer", onderdanig.

Lord Osborne, die de woordvoerder van het gezelschap scheen te zijn, schudde echter het hoofd en zei:

„Doe verder maar geen moeite en bezorg ons een taxi!"

Als op commando stormden de agenten naar buiten en spoedig was de gewenschte auto ter plaatse.

In de beste verstandhouding namen de lords afscheid van den hoofd-inspecteur.

Vóór zijn vertrek echter zei lord Osborne nog, met een blik op Marholm, „dat hij er nu van overtuigd was, dat de veiligheid van Londen onder mr. Baxter in de beste handen was. „Ik hoop," aldus besloot hij, „dat de werkelijke juweelendief nu ook spoedig door u zal gevonden worden."

Ofschoon Baxter er niet zeker van was of dit gemeend werd, of dat men hem voor den gek hield, deed hij precies alsof hij zeer gevestigd was met deze opmerking en begeleidde de vier lords naar beneden.

Toen hij terugkwam wreef hij zich in de handen, daar hij alles bij elkaar genomen toch nog tevreden kon zijn, dat het zoo goed was afgeloopen.

„Nu zullen wij de beide anderen eens in verhoor nemen!" zei hij, zijn bureau weer binnentredend.

„Dat is een goede inval", zei Marholm, die aangemoedigd was geworden door het succes, dat hij met zijn schimpscheuten bij de lords had gehad en zich op stoot voelde komen.

Baxter wierp hem een vernietigenden blik toe, dien Marholm heel wijselijk niet zag. Hij wilde niet al zijn kruut verschieten, daar hij wel begreep, dat zich nog wel meer gelegenheden zouden voordoen, om zijn chef weer eens geducht te plagen.

En dat was ook inderdaad het geval.

Het verhoor van de twee verdachte bedelaars leverde natuurlijk niet het minste resultaat op. Zij waren toevallig langs het Mansion House gewandeld.

In het eerstvolgende uur werden er nog een aantal personen naar het politiebureau geleid, die verder niets gedaan hadden, dan langs het paleis van den Lord Mayor loopen.

Er heerschte ten slotte een groote verwarring in het vertrek van den hoofd-inspecteur; de gearresteerden schimpten en vloekten op het slechte beleid van Scotland Yard; Baxter raasde als een krankzinnige, Marholm rookte kalm zijn pijp en plaatste zijn opmerkingen.

Eenig resultaat werd er natuurlijk niet verkregen en de verwarring had misschien nog lang geduurd, als de „vloer" niet een goed middel daartegen gevonden had.

„Smijt ze er uit!" riep hij den agenten toe en dezen gaven onmiddellijk uitvoering aan dit bevel.

Binnen weinige oogenblikken was het vertrek weer leeg en ook de agenten lieten zich niet meer zien. Ze gevoelden geen lust, de bliksemafleiders te zijn van de woede des hoofd-inspecteurs, die zich nu tot Marholm wendde.

„Duivelskerel, wat scheelt je toch?" brulde hij tot zijn secretaris.

Deze keek zijn chef kalm aan, vertrok toen zijn gelaat, alsof hij plotseling hevig van iets schrok, stak zijn wijsvinger uit en riep uit op een toon, alsof hij een spook zag:

„Inspecteur... inspecteur... uw hor... uw horloge!"...

Baxter hapte.

Hij schrok van het angstige gezicht van zijn secretaris en tastte in zijn vestjeszak.

Zijn horloge zat er echter nog in en hij haalde het te voorschijn. Hij keek er naar, keek toen zijn secretaris weer aan en zei:

„Wat bedoel je? Wat is er met mijn horloge? Hier is het!"

„Neen, dan is het goed, inspecteur," zei Marholm met een verlegen lachje, „met al dat gespuis wat we hier het laatste uur op het bureau hebben gehad, zou het zoo onmogelijk niet geweest zijn, dat men u uw horloge gerold had."...

„Wat... mij... hoofd-inspecteur van politie, zou men een horloge afhandig kunnen maken... neen mijnheer... jamais de ma vie... nooit van m'n leven... zoolang ik er zelf bij ben, ontrolt men mij niets... ik..."

„Nou, nou, chef, kalmpjes aan maar," hernam Marholm, „ik zou maar niet zoo boud spreken. Vergeet niet, dat de Lord Mayor nog iets méér is dan hoofd-inspecteur. Hij is het algemeene hoofd der politie, zoo iets als de generaal, en niettegenstaande dat, heeft men hem wel geen horloge, maar dan toch een sie-raad ontstolen, dat aan den hals zijner echtgenootte hing. Zóó onmogelijk blijkt dat toch niet!"

„Nou maar... hm... in ieder geval... is het mij dan toch niet gebeurd... ik zal er wel voor oppassen," zei Baxter.

„Ik wensch het u toe," ging Marholm voort, „maar toch zou ik maar voorzichtig zijn. Die diefstal bij den Lord Mayor bewijst alweer eens, dat er verduveld handige zakkenrollers zijn. Weet u zeker, dat het uw eigen horloge is, dat men het uwe niet ontstolen heeft en er

een ander minderwaardig voor in de plaats heeft gestoken?"

Baxter schudde reeds bij voorbaat het hoofd, maar tastte nog eens in zijn zak en haalde wederom zijn horloge te voorschijn.

„Nee hoor," zei hij toen, „het is wel degelijk het mijne."

„Weet u het zeker, chef," vroeg Marholm nogmaals, „staat uw naam er in gegraveerd? En loopt het nog?"

Baxter liet den deksel van het savonnettehorloge openspringen, keek er even in en zei toen:

„Ja hoor, alles in orde; mijn naam staat er in en het loopt."

„Hoe laat is het dan, chef?" vroeg Marholm, die Baxter blijkbaar aan den praat wilde houden.

„Drie minuten over half één," antwoordde Baxter.

„Dan maak ik, dat ik wegkom," viel Marholm hierop in.

Hij stond op, schoof zijn lessenaar dicht en begaf zich naar den kapstok, om zijn overjas aan te schieten.

„Ik dacht wel, dat het tijd werd, want mijn maag was geweldig aan het jeuken. Wat vliegt de tijd toch om, als je hard werkt!"

„Wat hebben we aan al dat hard werken," mopperde Baxter, terwijl hij zijn secretaris ontevreden aankeek, „we zijn nog geen steek opgeschoten."

Marholm had nu zijn jas aan en stond op het punt om te vertrekken. Vóór hij dat deed, wendde hij zich nog één keer naar zijn chef en zei:

„Wil ik u eens zeggen, hoe dat komt?"

„Nu?" vroeg Baxter.

„Ha, ha, ha, wij hebben nu reeds een paar dozijn menschen hier gehad," antwoordde Marholm, „de een was nog dommer dan de ander. Maar aan hem, die alleen in staat is om zulk een meesterlijken diefstal uit te voeren, hebt ge niet gedacht", zei hij, terwijl hij zich naar de deur wendde.

„Wie zou dat dan kunnen zijn?" vroeg Baxter.

„Een gentleman, die toegang had tot het bal van lord Albadin. Of denkt u misschien, dat een Londensche melkboer of bakkersknecht daar zou geweest zijn?"

Baxter antwoordde niet, daar hij het logische van deze redeneering in zag.

„Wij moeten dus op de hulp kunnen rekenen van de gasten, die op het bal geweest zijn," ging Marholm voort. „Wij alleen zullen niet slagen."

„Dat kan," meende Baxter. „Er is een bedrag voor uitgelooft, wie den dader aanwijst.

Er zullen wel liefhebbers voor worden gevonden."

„Hm, wordt dat dan goed betaald?" vroeg de „vloco."

„Natuurlijk! Vijf duizend pond sterling zijn daarvoor uitgelooft!"

„Nou, dat is een mooi sommetje," meende Marholm. „Jammer maar, dat er wel niemand zal gevonden worden, die ze krijgt."

„En waarom niet?"

„Eenvoudig, omdat de Groote Onbekende zich niet laat pakken!"

„Wat zeg je daar, Marholm?"

Baxter was naar zijn secretaris gegaan en keek hem met wijd opengesperde oogen aan.

„Ik durf er tien pond sterling op verwenden", zei de secretaris, „dat John Raffles zijn handen in het spel heeft."

„Raffles!"

Bij dit woord keek Baxter naar Marholm, wiens gelaat een duivelsche uitdrukking had.

„Kerel, hoe durf je het wagen, dezen naam in mijn tegenwoordigheid te noemen?"

Die naam, die mij dag en nacht kwelt, en mij ieder uur vergalt — die — —! O, ik zou jou kunnen worgen, jou jou — —!"

De stem van Baxter werd heesch, zoodat hij in het laatst slechts nog eenige onverstaanbare woorden kon uitbrengen.

„Stik maar niet, inspecteur," zei de „vloco". „Dat is vreeselijk ongezond en brengt u geen stap verder. Maar... alle gekheid op een stokje, zoudt u nu werkelijk denken, dat wij door den naam van Raffles niet meer te noemen, hem uit onze sfeer konden verbannen?"

„Kom, inspecteur, wees toch wijzer! Laten we toch niet aan struisvogelpolitiek doen. Ik geef u de verzekering, dat de Groote Onbekende, terwijl wij ons hoofd in het zand steken, achter onzen rug nog meer streken uithaalt. Nee, als u mijn raad wilt opvolgen, dan moet u het gevaar onder de oogen zien en nog meer pogingen in het werk stellen Raffles te pakken te krijgen. Geloof me, met hem vangt ge tevens den dief van Lady Albadin's halssnoer. Raffles en het particulier initiatief! Die alleen tellen in deze zaak mee."

Pats! Marholm was vertrokken en de deur viel achter hem dicht.

„Raffles en het particulier initiatief!" mompelde Baxter, toen hij alleen gebleven was. „Marholm heeft gelijk! Die kerel is waarachtig nog zoo stom niet. Jammer, dat-ie me altijd zoo pest. Je weet nooit of hij gekheid maakt of in ernst is. Maar nu, dat laatste schijnt hij toch te meenen. Het is in ieder geval te proberen."

Baxter ging aan zijn lessenaar zitten en dacht eenige oogenblikken na.

Toen richtte hij zich op, terwijl aan zijn oogden te zien was, dat hij een besluit genomen had. Hij schreef eenige woorden op een bloc-note, scheurde het blaadje papier er af en legde dat op Marholm's lessenaar onder een presse-papier, trok vervolgens zijn jas aan en vertrok.

Toen Marholm des middags na den lunch weer op het bureau kwam, was Baxter nog niet aanwezig, doch toen hij aan zijn lessenaar ging zitten, bespeurde hij het briefje, dat Baxter voor hem had achtergelaten en hij las:

„Marholm, ik kom van middag wat later, daar ik aan de „Times" en nog een paar bladen een advertentie ga opgeven. Je hebt werk genoeg, dus je kunt voort. Tot straks. Baxter."

Marholm, die zeer nieuwsgierig van aard was, bedacht zich geen oogenblik, doch belde het bureau van de „Times" op.

„Halo," meldde hij zich, „met het hoofdbureau van politie, Scotland Yard. U spreekt met het cabinet van hoofd-inspecteur Baxter. Spreek ik met de advertentie-afdeeling?"

„Ik zal u verbinden," klonk het van het andere einde van den draad.

„Halo!" klonk het weldra.

Wederom meldde Marholm zich met dezelfde woorden, wel wetend, dat men altijd onmiddellijk gereed stond om de politie alle gewenschte inlichtingen te verschaffen.

„Wilt u mij even nauwkeurig den tekst dicteeren, dien hoofd-inspecteur Baxter u zoo juist ter plaatsing heeft opgegeven?" vroeg hij.

„Een oogenblik," klonk het terug.

Marholm wachtte nog even, nam toen papier en potlood voor zich en kon weldra woord voor woord opteekenen welke advertentie Baxter gemeend had te moeten plaatsen.

„Dank u wel," zei hij ten slotte en hing den hoorn aan den haak.

Hij begon even te lachen, niet alleen om zijn welgeslaagde list, teneinde de advertentie te weten te komen, maar ook om den inhoud daarvan.

Hij las:

Particulier initiatief.

Een belangrijke zaak, welke alleen door particulier initiatief tot klaarheid

kan worden gebracht, houdt steller dezer advertentie bezig. Hij zoekt daarvoor schrandere personen, die, wanneer zij slagen, het niet onbelangrijke bedrag van 5000 pond sterling kunnen verdienen. Uit den aard der zaak kunnen alleen lords, baronets en knights, alsmede personen, die een zeer aanzienlijke positie in de maatschappij bekleeden, met de zaak in kwestie worden belast. Brieven onder motto Spoorzoeker aan het bureau van dit blad.

Wederom begon Marholm te lachen.

„Ik moet zeggen, niet kwaad ingepikt," meende hij. „Tegenwoordig valt 5000 pond sterling waarachtig niet te versmaden, zelfs niet in de adellijke kringen, waar men even goed van de malaise te lijden heeft als in andere kringen. Er zullen zich naar alle waarschijnlijkheid wel een aantal aanmelden. Baxter kan dan natuurlijk onder de gesprekken uitvisschen wie op het bal bij den Lord Mayor geweest is en zoo misschien op een goede kracht de hand leggen. Ik moet zeggen, die advertentie is nog zoo dom niet, al is het initiatief ook van mij en niet van hem uitgegaan."

Hij bleef nog even in gepeins zitten, tot opeens zijn gelaat van uitdrukking veranderde. Eerst vertoonde het intensief nadenken, daarna helderde het op, om daarna een trek te krijgen, die er op wees, dat hij onverholen plezier had, hetgeen zich weldra zóó spontaan uitte, dat hij hardop begon te lachen en zich van inwendig genoeg een kletsenden klap op de knie gaf.

„Dat zou kostelijk zijn," mompelde hij, „dat zou inderdaad kostelijk zijn! En onmogelijk is het lang niet."

„Raffles heet ook: Lord Edward Lister en als *hij* het gedaan heeft, dan is hij natuurlijk ook op het bal geweest en dan... hal ha! hal... ik moet er niet aan denken, komt hij misschien hier, krijgt een aanstelling van hoofd-inspecteur Baxter en... gaat op jacht naar zich zelf!

„Het zou kostelijk zijn! Onbetaalbaar!"

Op dat oogenblik kwam Baxter binnen en Marholm haastte zich aan zijn lessenaar te gaan zitten, een pijp te stoppen en aan het werk te gaan, ofschoon hij het dien middag nog eenige keeren moest onderbreken, om zich te verwijderen, daar hij dan telkens eens flink moest uilachen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het oude paleis.

Wij bevinden ons in Cuninghamstreet voor een oud, een op het oog ietwat bouwvallig huis in Moorschen stijl, dat tot het familiebezit behoort van lord Dingslake, een ouden, schatrijken zonderling, die kortelings is overleden.

Nu was diens eenige zoon, die nog steeds in de wereld rondzwierf, de erfgenaam van de bezittingen en den titel van den lord.

Door een groote poort, die door een grijzen neger in roode livrei bewaakt werd, kwam men eerst op een eenzame binnenplaats.

Het was daar in den winter nooit koud, daar de wind door de muren werd tegengehouden, terwijl het er in den zomer altijd koel was. De bodem was bedekt met groote, roode plavuizen, waartusschen het mos welig groeide, terwijl de muren aan drie kanten werden bedekt door een oude mooie wingerd, welke reeds door den eersten lord Dingslake was geplant.

In het poortgebouw bevond zich een deur, welke toegang gaf tot een ruime, tamelijk donkere vestibule met getraliede vensters.

Een groote breede, donker eikenhouten trap leidde naar het inwendige van het paleis, dat gebouwd was in den trant van een versterkt kasteel.

Om het antieke idee te bewaren had men aan de vestibule en de breede trap niets veranderd. De vestibule is donker en van het plafond hangen dikke, stoffige spinraggen af. Geen looper bedekt de eikenhouten treden, het licht komt door de getraliede vensters slechts spaarzaam binnen en het ruikt er eenigszins muf.

Nadat men de breede wenteltrap is opgeklimmen komt men op een breed portaal, dat er eveneens nog zeer antiek uitziet en waaraan men werkelijk niet zou zeggen, dat in het paleis nieuw, jong leven zijn intrede heeft gedaan.

Doch als met een tooverslag verandert dit tooneel, wanneer men deze derde deur opent. Een prachtige, heldere gang met muren van ingelegd marmer vertoont zich aan onze verwonderde blikken, en breede trappen met kostbare loopers bedekt, brengen ons naar de bovenverdieping.

Wij willen niet de bijna sprookjesachtige pracht schilderen, die ieder van deze vertrekken biedt, wij begeven om naar de dichtst bij de trappen gelegen kamer. Slechts de zon beschijnt de vorstelijke pracht van dit vertrek, want de vensters zien op de binnenplaats uit.

Zij straalt over de prachtige gebeeldhouwde meubelen, over de wonderlijke gouden voorwerpen langs de muren, die met schilderijen van de eerste schilders versierd zijn, en werpt haar licht op de beide gentlemen, die aan tafel zitten en bezig zijn een kop koffie te drinken.

Lord Lister, of John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn vriend Charles Brand zijn het, die tegenwoordig deze woning in gebruik hebben.

Lord Lister had dit slot van Lord Albert Dingslake, den tegenwoordigen eigenaar, die hem van vroeger bekend is en nog steeds op reis is, telegrafisch gehoord.

Dit had hem weinig moeite gekost. Vader en zoon waren reeds gedurende jaren met elkaar gebrouilleerd en de tijding van het overlijden zijns vaders scheen den jongen erfgenaam niet bijster aangegrepen te hebben. Toen dan ook vlak bovenop de doodstijding het aanbod volgde van Raffles, — die den jongen lord steeds als zijn naam dien van Lord William Aberdeen had genoemd, — om zijn paleis te huren, was hierop onmiddellijk een toestemmend antwoord gevolgd.

De jeugdige erfgenaam, die er niets voor voelde zich in het groote slot op te sluiten, doch liever nog wat van het leven genoot, door vreemde landen te bezoeken, was er zelfs blij om, dat deze oplossing gevonden was en had een niet zeer hoogen huurprijs bepaald.

Raffles was er op ingegaan en had onmiddellijk zijn intrek genomen in het slot, wel wetend, dat deze verhuizing hem geen wind-eieren zou leggen. Hij was begonnen met zijn uiterlijk zoodanig te veranderen, dat hij sprekend op den jongen lord Albert geleek.

Hij volgde als vertegenwoordiger van Lord Albert het lijk, ja, hij had zich zelfs voor lord Dingslake uitgegeven, zonder den minsten tegenstand te ondervinden. —

Lord Lister drinkt thans als slotheer zijn geurige mokka en blaast blauwe, fijne rookwolken in de lucht.

Op zijn gelaatstrekken ligt een peinzende trek. Zijn geest werkt voortdurend, ook wanneer hij schijnbaar werkeloos neerzit.

Geheel anders is zijn vriend Charles Brand.

Rimpels van zorg op diens voorhoofd komen niet voor, onafgebroken speelt een vrolijk, tevreden lachje om zijn baardeloze lippen, en met een uitdrukking van welbehagen strekt hij zich op zijn stoel uit.

Hij is zeer tevreden over zijn vriend Edward, want de laatste weken gaf het niets dan uitspanningen en dat was juist een kolle naar zijn hand.

„Zoo moest het altijd blijven, Edward”, zei hij tot dezen. „Ik wou, dat lord Dingslake naar den drommel liep!”

„Nu Charly,” zei Raffles lachend, „dat is ook geen zeer christelijke wensch en daarbij komt, dat je de financieele zijde van de zaak vergeet. Het is nu alles goed en wel, om hier maar de fijne meneer te spelen, maar vergeet asjeblieft niet dat dat geen geld inbrengt, maar integendeel geld kost.

„Ik ben hier juist ingetrokken in de hoop, daardoor onze inkomsten wat uit te breiden. Vergeet dat niet.”

„Maar drommels, het is hier toch zoo mooi. Wij leven als vorsten!” merkte Brand op. „Maar goed beschouwd, worden wij toch steeds heen en weer gejaagd.”

„Jij houdt te veel van plezier, boy, en vergeet het eigenlijke doel waarom wij hier zijn. Of ben je het mischien moede, de vriend van John Raffles te zijn?”

„Maar Edward!”

Brand reikte zijn vriend de hand.

„Zoo, dan zijn wij het toch eens, oude jongen!”

„Maar ik begrijp je niet, Edward. Sinds drie weken richten wij niets uit.”

„Niets uitrichten?” viel Raffles hem in de rede.

„Hoe kom je tot deze vermoedens? Omdat ik de zaken van lord Dingslake waarneem, terwijl deze in het buitenland reist?”

„Maar heb je daar dan een bijzonder doel mede?” vroeg de jonge man.

„Natuurlijk Charly. Bij alles wat ik doe, heb ik steeds een doel voor oogen!”

„O, nu begrijp ik je,” zei Brand.

„Daarom maak je de mooie lady Osborne zoo het hof. Zij moet verscheidene millioenen rijk zijn.”

Raffles schudde heftig het hoofd.

„Neen Charly, beste jongen, ik zie, dat je me toch nog heel weinig kent. Denk je nu wer-

kelijk, dat ik om aan geld te komen met een rijke vrouw zou willen trouwen en haar daarvoor nog eerst van haar wettigen ega aftrogelen? Neen, hoor, dat is niets voor mij!”

„Nu, ik bedoelde nu juist niet, dat je haar zoudt trouwen, maar dat je haar op een of andere wijze zoudt willen dwingen tot het afgeven van een gedeelte van haar reusachtig fortuin, teneinde dat te kunnen besteden voor je bekende liefdadige doeleinden.”

Maar Raffles schudde wederom het hoofd.

„Neen Charly, mis,” zei hij.

„O, vergeef mij, Edward! Maar in den laatsten tijd doet je ook zoo vreemd,” merkte Brand op.

„Omdat jij de wereld eenzijdig beschouwt”, antwoordde Raffles. „Ik geloof, dat jij op een vulkaan zoudt kunnen dansen, zonder je te bekommeren om het daaronder schuilende gevaar.”

„Nu, zoo geheel zorgeloos ben ik toch niet meer”, gaf de jonge man ten antwoord. „Maar, zooals gezegd, ik hoopte gedurende de laatste weken op een onbekommerd leven.... op... een tijdje vacantie!”

„Dan heb je je erg vergist, mijn jongen! Waarom ik mij, onder den naam van lord Dingslake in het hooge gezelschap drong? Ha ha ha!”

Hoe meer terughoudend ik mij toon omtrent mijn bezittingen, des te meer pochen de krankzinnigen op de hunne. O, ik heb reeds iets heel aardigs verzonnen en in de eerstvolgende weken zal Londen weer iets hebben om over te praten en om te lachen.”

„O wee, dan is het met mijn rust gedaan”, zuchtte Charly Brand. „Nu begint de jacht weer opnieuw.”

„Nu, zoo erg zal het dezen keer niet worden,” hernam Raffles. „Hoe groot ook mijn liefde voor den geldbuidel dezer dwaze modegekken is, vooreerst heb ik slechts het plan op fatsoenlijke manier iets daarvan te bemachtigen.”

„Van hen leenen?”

„Maar Charly! — Onthoud wel, dat men het geld, dat men voor plezier wil uitgeven, nooit leenen moet!”

„Nu Edward, ik moet zeggen, dat je weer bezig bent mij raadsels op te geven en je weet toch wel, dat ik gewoonlijk toch niet in staat ben, ze op te lossen.”

„En ik ben niet onmenselijk genoeg, je noodeloos op de pijnbank te leggen. Wij leven in het teeken der menschlievendheid. Kijk maar eens hier!”

De Groote Onbekende haalde een fraai étui te voorschijn en opende het.

„Wel allemachtig!” ontsnapte Brand.

Met half geopende lippen en de oogen wijd opengesperd, keek hij naar den inhoud. Het glinsterde in een weelde van kleuren en sproeide vonken, in duizend facetten, totdat de oogen bijna verblind werden.

„Mijn hemel, dat vertegenwoordigt een waarde van millioenen”, stamelde de jonge man.

„All right! Lady Albadin heeft mij verzekerd: zestigduizend pond sterling!”

„Om 's hemels wil, hebt je dit sieraad aan de echtgenoot van den Lord Mayor ontstolen?”

„Ontstolen? hè Charly, wat gebruik je daar een leelijk woord. Je weet toch wel, niet waar, dat Lord Lister niet steelt. Hij leent alleen maar. Herinner je je de zegswijze niet: Aan den arme gegeven is aan den Heer geleend? En ik zorg altijd voor de armen.”

„Maar is dit niet van het goede een beetje te veel, Edward?”

„Omdat je onder den indruk bent van deze groote waarde,” merkte Raffles op. „Ik blijf daar steeds onverschillig voor!”

„Zestigduizend pond sterling!” herhaalde Brand als betooverd.

Raffles lachte.

„Maar ze zijn geen vijfduizend waard!” zei hij. „Het goud is echt, maar de rest heeft geen waarde!”

„Is dat zoo?” vroeg Brand en toen Raffles bevestigend knikte, begon de jonge man luidkeels te lachen.

„Ha, ha, ha! — Dus is de Lord Mayor Albadin een bedrieger! Valsche juweelen? — Ha, ha, het is om je dood te lachen! Dan is ook de groote John Raffles dezen keer de misleide!”

Lord Lister liet zijn vriend en secretaris kalm uitlachen en stak een sigaret op.

„Lach je maar niet dood, mijn jongen”, zei hij na een korte pauze. „Ik heb dadelijk bemerkt, dat deze steenen valsch zijn!”

„En waarom heb je ze dan tóch meegenomen?”

„Omdat ik vermoed, dat daarmee een groote schurkenstreek gepleegd is en ik stel mij voor, de schurken te ontmaskeren!”

„En men meent dat jij de grootste schurk bent! Wat een bittere ironie!”

„Nee, mijn jongen! De stumperds noemen mij anders!”

„De engel van White Chapel!” riep Brand.

„In rok en witte das,” vulde lord Lister schertsend aan.

„En meende je waarlijk, dat het sieraad, dat in het bezit was van lord Albadin, echt was?”

„Zeer zeker.”

„De praatzieke lady Albadin bazuïnt overal rond, dat zij extra zes duizend pond sterling heeft uitgegeven om de steenen opnieuw te laten inzetten.”

„Ha, ha, ha, en nu blijkt, dat het goud meer waard is dan de steenen. De Lord Mayor schijnt wel idioot te zijn!”

„En de juwelier, die hem bedrogen heeft, is een kunstenaar in zijn vak,” zei Raffles droog. „Het is jammer voor den man, maar men ziet het gewoonlijk, dat groote genieën altijd een neiging tot misdaad bezitten.

„Maar wij zullen Londen van dit gevaar bevrijden.”

Op dit oogenblik werd het gesprek onderbroken door het binnentreden van den ouden kamerdienaar Gaston, die de couranten bracht.

De secretaris viel er als een hongerige wolf op aan, vloog de kolom stadsnieuws door, maar legde ze spoedig weer ter zijde.

„Het is merkwaardig, de couranten deelen er niets van mede,” zei hij met iets als teleurstelling in zijn stem.

„Dat is zeer goed te verklaren!” zei Raffles. „Een courantenbericht zou alle gasten verdacht maken en juist de Lord Mayor wil dat vermijden.”

„Je hebt gelijk! — Twee jaar salaris van den Lord Mayor herstellen het verlies. Maar de arme Baxter verkeert natuurlijk in duizend vreezen! Ik zou niet graag in zijn plaats willen zijn!”

Intusschen had lord Lister de courant ter hand genomen.

Plotseling riep hij uit: „Wel, wel, Baxter begint vooruit te gaan.”

„De hoofd-inspecteur?” vroeg Brand.

Raffles knikte bevestigend.

„Weet hij soms al, dat jij het bent, die de diamanten gestolen heeft?”

„Dat juist niet, maar hij heeft vermoedens!”

„Ach, die heeft hij altijd!” antwoordde Brand.

„Zijn vermoedens zijn tegen zijn vriend, lord Nobody, of den Grooten Onbekende!”

De glimlach verdween van Charly's lippen.

„Nu zoekt hij gentlemen, die hem opsporen en zullen uithooren. Hier, lees maar!”

En Raffles toonde zijn secretaris de door Baxter geplaatste annonce.

„Vervloekt!” —

Lord Lister zat in gepeins. Plotseling hief hij het hoofd op.

„Met een paar pennestrekken werp ik zijn geheele plan in duigen!”

„Onmogelijk!” liet Brand zich ontvallen.

Raffles richtte zich trotsch op en een doordringende blik trof den twijfelaar.

„Onmogelijk! Dat woord kent Raffles niet! Ik zal mij zelf aangeven!”

„Edward, je speelt met vuur!” riep de jonge man uit.

„Eh bien, dan haal ik de vijfduizend pond sterling uit het vuur. Ik wensch er geen woord meer over te hooren,” zei Raffles.

„Ik heb de zaak overlegd en verzeker je, dat Londen weer tranen zal lachen”.

Hij stak een versche sigaret op en greep met nonchalance naar de courant.

Er ontstond een kleine pauze.

„Charly!”

„Wat is er, Edward?”

„Een beleefde groet van de ‚vloo!’”

„Van wien?”

„Van inspecteur Marholm, bijgenaamd de ‚vloo”, hij heeft ook geadverteerd!”

„Luister maar eens:

Particulier Initiatief! Op jacht naar zich zelf! Gentlemen, wie kan dit raadsel oplossen. Er zijn vijfduizend pond sterling te verdienen.

V. S. Y.”

„De kerel is gek!”

„Waarom?”

„Hij houdt zijn eigen chef voor den gek!”

„Gedeeltelijk! Maar de advertentie moet anders gelezen worden. Op jacht naar zich zelf! Begrijp je dat niet?”

„Neen.”

„Dan zal ik het je zeggen.

„In de eerste plaats gebruikt hij als motto: Particulier initiatief. Dat is hetzelfde motto, dat ook Baxter in zijn annonce gebruikte. Verder spreekt hij van: Op jacht naar zich zelf. Hiermede nodigt hij mij als het ware uit beslag te leggen op de 5000 pond sterling. Ik dien aan die beleefde uitnodiging gevolg te geven.”

„Hoe weet je, dat die advertentie van Marholm komt. Het kan toch best een valstrik zijn van Baxter, die je op die manier er in wil laten loopen.”

Raffles schudde lachend het hoofd.

„Wel neen, Charly,” zei hij, „die advertentie is wel degelijk van Marholm. Kijk maar hier! Daar staat de initialen V. S. Y. Dat beteekent natuurlijk niets anders dan: Vloo, Scotland Yard. Begrepen?”

„Drommels! en nu wil je het toch nog vragen?” vroeg Brand.

„Nu juist! Al ware het maar alleen om den flinken Marholm niet tegen te werken!”

„Maar als men je eens in de val wilde lokken? Wanneer Marholm eens handelde in overleg met Baxter?”

„Neen, dat doet hij niet! Daarvoor is de man te eerlijk.”

„De duivel moge de eerlijkheid vertrouwen, wanneer er vijfduizend pond sterling in het spel zijn!”

„Een mooie grap is onbetaalbaar en Marholm houdt daarvan!” hield Raffles vol.

Brand keek zijn vriend aan.

„Doe, wat je wilt, Edward! Ik kan het je toch niet beletten!”

„Blij, dat je het inziet! Wees nu zoo goed om eenige oogenblikken als mijn secretaris te fungeeren!”

De jonge man ging zuchtend naar het schrijfbureau en nam de kap van zijn schrijfmachine.

„Ben je gereed?”

„Alright!”

„Goed, schrijf dan:

Mijnheer,

Naar aanleiding van uw advertentie, voorkomende in de „Times”, veroorloof ik mij u mijn diensten aan te bieden. Ik ben eerst sedert korten tijd te Londen teruggekeerd, ben echter reeds in de voornaamste gezelschappen geïntroduceerd en heb toegang tot alle kringen.

Daar ik aan werken gewoon ben, ben ik wel genegen, mijn vrijen tijd aan uw belangen te wijden, onder voorwaarde, dat ik niets zal behoeven te doen, dat mij als gentleman zou kunnen compromitteren! Ik ben vrijgezel, heb geen kinderen en ben dus in de gelegenheid, mij geheel aan uw dienst te wijden. Ik geef u de verzekering, dat ik mij wel degelijk in staat gevoel de vijf duizend pond sterling te verdienen. Gaarne uw gewaardeerd antwoord tegemoet ziende, teekent met hoogachting

Lord Albert Dingslake.”

„Dat is waarlijk een mooi verzoek om een betrekking”, zei Charly Brand lachend, terwijl hij den brief in een couvert deed. „Je hebt ook niet te veel beloofd!”

„Dat denk ik ook niet! — Nu zullen wij den brief posten en daarna naar de wedrennen te Epsom gaan.”

„De laatste uitspanning”, zuchtte Brand weemoedig. „Zoodra dit voorbij is, moeten wij zelf gaan rennen.”

„John Raffles, de Groote Onbekende, op jacht naar zichzelf!” zei Raffles lachend, hiermede toevallig dezelfde woorden gebruikend, die Marholm ook gebezigd had en hij voegde er aan toe:

„Het lijkt waarachtig wel een kluchtspel voor het Alhambra-theater.”

„Als het lukt,” voegde Brand er aan toe,

„denk ik dat de menschen er minstens even smakelijk om zullen lachen.”

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

DERDE HOOFDSTUK.

John Raffles in Scotland Yard.

De hoofd-inspecteur van politie had juist eenige heeren, met wie hij met gesloten deuren een onderhoud had gehad, uitgeleide gedaan en keerde glimlachend en zich vergenoegd de handen wrijvend, naar zijn bureau terug.

„Wel, inspecteur, u lacht vandaag zoo vroolijk?” beweerde Marholm. „De zaak met de drie heeren is zeker goed afgelopen?”

Baxter zette een hooge borst op. Hij was in een bijzonder goede luim, en in dergelijke omstandigheden snoefde hij op zijn succes.

„Welke zaak?” antwoordde hij geheimzinnig. „Raad eens, Marholm!”

„Hm, de oplossing is, volgens mijn berekening, tamelijk gemakkelijk!” grijsde de „vloo”. „De lords zullen gekomen zijn, om u over wat gisteren gebeurd is, nog eens fatsoenlijk den mantel uit te vegen!”

„Wat?” schreeuwde Baxter woedend.

„Den mantel uit te vegen!” herhaalde de secretaris kalm. „En dat is u naar alle waarschijnlijkheid niet slecht gekomen, want u ziet er uit als mijn groene kikvorsch. . . .”

„Mijnheer!”

Baxter hapte naar lucht en zijn gelaat werd zoo rood als een kreeft.

Doch slechts één oogenblik, toen zegevierde het gevoel van innerlijke zelfvoldoening over den toorn.

„Kerel, weet je wat jij bent?”

„Inspecteur Marholm van Scotland Yard en de rechterhand van den hoofd-inspecteur van politie!”

„Een ezel, een eend, een uil, een stom achtereind van een varken! Dát ben je!”

„Hm, dan verwondert het mij, dat u mij mijn ontslag niet geeft”, meende Marholm, naar zijn borstzak grijpend.

„Voor den duivel, laat die gekheid rusten! Wij hebben thans wel wat belangrijkers te doen! Kijk eens hier.”

En met groote zelfingenomenheid legde Baxter de advertentie van de „Times” op den lessenaar van Marholm.

„Daar, lees en verwonder je! Dat is mijn idee!”

De „vloo” kende natuurlijk reeds den inhoud, doch las met een ernstig gelaat.

„Hm, waarover gaat dat? Hebt u een nieuwe muizenval uitgevonden?”

„Als je het zoo noemen wilt, ja, een val, waarmede John Raffles zich dit keer beslist laat vangen.”

„Wel, wel! Ik vrees maar — — —”

„Wat?”

„Dat hij er weer met een auto, een duikboot of een luchtschip van door gaat.”

„Dat is buitengesloten, Marholm”, lachte Baxter. „Zwijg!” voegde hij deze daarop toe, daar de politie-secretaris juist weer zijn mond wilde openen. „Ik weet, wat je wil zeggen. Dat hij ons reeds ettelijke keeren ontsnapt is. Dat kwam echter daardoor, dat wij tot nu toe den rechten weg niet hebben ingeslagen!”

„Wij, de politie, die in iederen donkeren hoek haar neus steekt?”

„Zeer juist, Marholm, in iederen hoek! John Raffles is echter een gentleman en beweegt zich in kringen, waarin wij geen toegang hebben!”

„Nu, dat zou er ook grappig uitzien, wanneer onze politie-ambtenaren met hun met spijkers beslagen schoenen op de parketvloeren gingen paradeeren!”

„Zwijg en wees zoo vriendelijk te luisteren!” voegde Baxter hem met een deftig gelaat toe.

„Tot uw dienst, inspecteur!" zei Marholm even ernstig.

„Eindelijk ben ik op een verstandig idee gekomen!" ging Baxter voort.

„U bedoelt met die advertentie?" vroeg Marholm, „dat vind ik ook bliksems verstandig; alleen zou ik haar in een ander blad hebben laten zetten."

„Zoo?" vroeg Baxter, zonder achterdocht, „in welk blad dan, Marholm?"

„In „Punch", zei de vloot met een stalen gezicht.

Baxter ontging de ironie van dat gezegde en zei:

„Men moet hem in de kringen zoeken, waarin hij verkeert!"

„Hm, en de drie beschonken lords van gisteren, die er zoeven weer waren?"

„Zullen trachten zijn vertrouwen te winnen!"

„En dan!"

„Floep — — de val dicht!"

„Floep — — de val dicht!" herhaalde de „vloot". „Inspecteur, ik wensch u geluk, dat is een schitterend idee!"

„Niet waar, Marholm?" glimlachte Baxter.

„Beslist, zeker! Weet u, inspecteur, hoe of ge mij nu voorkomt?"

Baxter dacht, dat zijn secretaris hem een vleierij wilde zeggen en lachte.

„Nu, hoe dan?"

„Als een oude trouwlustige juffrouw!"

„Kerel, ben je dol?"

„Die naast een rookend heer zit en haar vinger in de rookringen steekt!"

„Wat is dat nu weer voor onzin?"

„En daarbij denkt het arme schepsel, dat zij hem reeds heeft ingepalmd en haar vinger in een trouwring steekt!"

Baxter zei niets, maar ging woedend naar zijn kamer terug en wierp de deur achter zich dicht.

De „vloot" rookte kalm verder en keek uit het venster.

Het was schitterend lenteweer. De zon wierp haar reeds koesterende stralen over het plaveisel van het Victoria-Embankment, waar een bonte menigte flaneerde en een onafgebroken file rijtuigen, trams en auto's voorbijreed.

Op eens sprong Marholm op.

Er was een fraaie limousine voor het hek van Scotland Yard blijven stilstaan.

In een ommezien stond Marholm voor de gesloten deur en riep luid:

„Inspecteur, daar komt Raffles-vanger numero vier! Kom gauw hier!"

„Drommels, dat is uitstekend!" meende Baxter, die onmiddellijk voor den dag kwam.

„Dat is Lord Dingslake, een opgeblazen kikvorsch, die reeds gelooft, Raffles in zijn macht te hebben!"

„Welnu, inspecteur, dezelfde meening hebt u toch ook?" spotte de „vloot".

Baxter wierp Marholm een woedenden blik toe.

„Een ezel, zooals jij! Wij zullen het met den jongen windbuil wel dadelijk klaar spelen."

„Stoot hem niet voor het hoofd", waarschuwde de „vloot". „Een klaverblad van vieren brengt altijd geluk aan!"

De hoofd-inspecteur bleef door het binnenkomen van een ambtenaar het antwoord schuldig.

„Lord Albert Dingslake!" diende deze aan.

„Laat mylord binnenkomen!"

De „vloot" had wel een juichkreet willen uiten. Deze jonge gentleman, met het lichtblonde haar, het dito kleurige kneveltje op de lippen, deze jeugdige lord, met de schitterende diamanten ringen aan de vingers, met den hulpeloozen blik en de bescheiden bewegingen was ongetwijfeld niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende. —

Weliswaar had Marholm evenmin als welke beambte van Scotland Yard ook, Raffles ooit van man tot man in zijn ware gedaante gezien, maar hier kon, meende hij geen twijfel bestaan. Alles duidde er op, dat hier een verkleed edelman voor hem stond. En wie anders kon er belang bij hebben, zich verkleed hier aan te melden? Natuurlijk had Raffles de advertentie van Baxter, maar ook de annonce, die hij daar boven op had geplaatst gelezen en Raffles zou Raffles niet zijn, als hij daar niet onmiddellijk op ingegaan was.

Beide mannen keken elkaar een ondeelbaar oogenblik aan en het was alsof er tusschen beiden een electricische schok door het lichaam ging.

Raffles zag, dat Marholm begreep wie hij was.

Een enkel woord van Marholm, en John Raffles was in handen van zijn hevigsten vijand gevallen. Wat lord Edward Lister wel op dit oogenblik dacht, toen hij tegenover hem stond? —

Zijn verlegen lachje, waarmede hij den hoofd-inspecteur de hand gaf, verried niets daarvan.

„Goeden dag, inspecteur! Daar ben ik, en nu ter zake! U hebt mij zeker met verlangen gewacht?"

„Hm, weet u reeds, waarvan sprake is?" vroeg Baxter op gerekten toon.

„Welnu, in elk geval over een zaak, waar

de scherpzinnigheid van uw voortreffelijk personeel te kort schiet!"

„Zeer juist!" meende Marholm er tusschen te moeten gooien.

„Je behoeft ons niet in de rede te vallen", snauwde Baxter hem toe. „En u, lord Dingslake, vergist zich! U vergist zich geweldig."

„Drommels, dat zou de eerste keer zijn", sprak deze zeer verwonderd. „Zooals u mischien weet, heb ik van m'n leven al heel wat gereisd. Ik ben overal geweest en heb in alle landstreken gejaagd. Het laatste op tijgers en nu neem ik de vrijheid te veronderstellen, dat het de moeilijkste jacht is, dus dat ik zeker wel in staat ben op menschen te jagen. Ik ken de methodes van die dieren precies... ik behoeft ze u natuurlijk niet te beschrijven, want u kent ze, niet waar? U hebt natuurlijk reeds menigmaal tijgers gezien en hun methoden bestudeerd?"

„O, zeker, lord Dingslake!" snoefde Baxter.

„In den dierentuin!" voegde de „vloot" er spottend aan toe.

„O, zóó'n dier heeft niets te beduiden!" lachte de vermomde John Raffles. „Doch in de vrije natuur, met woest rollende oogen, tot een sprong gereed, ongeveer zóó —"

Hij kromde zijn lenige gestalte, rolde met de oogen en zwaaide zoo met de armen, dat de hoofd-inspecteur verschrikt eenige stappen achteruitging.

„Zóó, inspecteur! En dan vergaat iemand het lachen! Dan wordt het iemand warm om het hart!"

Baxter kwam nu weer wat naderbij, maar hield den jager-lord toch een weinig in de gaten.

Marholm zag dat en scheen te zullen stikken in zijn pogingen om zijn lachen in te houden. Hij zat te draaien op zijn stoel, alsof deze vol met spelden stak.

„Zit toch stil!" beet Baxter hem woedend toe. „Scotland Yard is geen tentoonstelling van slangenmensen! — En nu ter zake, lord Dingslake! Ik ben eenigszins gehaast! Hm! Ik kan toch op uw geheimhouding staat maken?"

„O, zeker! Ik kan zwijgen als de Egyptische Sphinx! U hebt toch wel van deze dame gehoord?" vroeg lord Dingslake met een onnoozel gelaat.

„Zeker!" antwoordde Baxter, hoewel hij er zijn heele lieve leven nog nooit van gehoord had. „Een duivelsch wijf, die mevrouw Sphinx! Heeft zij haar man niet vergiftigd?"

Dat was nu toch te erg en het was de genadeslag voor Marholm, die zijn zakdoek bijna in zijn mond stopte, maar niettemin het toch uitproestte van het lachen en als een haas maakte, dat hij uit de kamer kwam.

Ook Raffles had moeite zijn ernst te bewaren en beet zich op de onderlip.

De hoofd-inspecteur zag dat en stikte bijna van woede; zijn lippen werden blauw.

„Mijne heeren, u bent —"

„Inderdaad gespannen naar mijn opdracht", viel hem lord Lister, alias lord Dingslake in de rede, en weer speelde het onnoozele, onbeduidende lachje om diens lippen.

„Welnu, de zaak is zeer eenvoudig, vooral voor zulk een verwoeden leeuwen- en tijgerjager als gij," viel Baxter hem in de rede. „Hij verkeert toch in uw kringen en menigmaal gelukt het de domheid in persoon, zoo'n sluw mensch te vangen!"

Dat was een grove belediging, doch lord Dingslake deed alsof hij er niets van begreep en zei:

„Zeer vleiend, inspecteur, dat u mij daarvoor bekwaam acht. Ha, ik zal dien John Raffles volgen, als een kat de muis! Ja, ik zal hem najagen tot aan het einde der wereld, tot zoo ver, inspecteur, dat ik hem in een hoek heb gedreven en hij niet meer los kan komen!"

„Of hij vlucht naar den anderen kant", spotte de inspecteur.

„Om het even, ik breng hem, geroosterd, gebraden, of zooals ge het verlangt! Dus afgesproken, inspecteur!"

„Alright!"

Baxter hield den lord voor volslagen zwakzinnig of idioot en hij schepte er vermaak in, den jongeman behoorlijk voor het lapje te houden."

„Hier, mijn hand er op," sprak hij, en gaf hem de rechterhand, die Raffles zóó krachtig drukte, dat de inspecteur in het volgende oogenblik als een bezetene in de kamer rondanste.

„Wel, u probeert zeker de Fox-trott?" lachte Marholm, die juist weer binnenkwam.

„Laat los, mylord, laat los!" jammerde Baxter.

„Pardon, heb ik u wellicht pijn gedaan?" verontschuldigde zich Raffles. „O, excuseer mij! Het was inderdaad slechts een vriendschappelijke handdruk."

„Dan heb ik er liever geen," bromde de inspecteur, de pijnlijke hand heen en weer zwaaiend.

„Uw vingers zijn echte nijptangen!"

„In elk geval sterk genoeg, om Raffles tot aardappel-purée te kniipen! Apropos, inspecteur; de zaak is toch alléén in mijn handen?"

„Dat spreekt van zelf!" loog Baxter.

„Ik krijg zeker ook een politiepenning?" vroeg Raffles.

„Natuurlijk, mylord. Daarmee kunt ge desnoods de heele wereld gevangen nemen! Mar-

holm, maak de volmacht voor lord Dingslake gereed!"

„Met genoegen!" antwoordde Marholm.

Als de goede Baxter de dubbelzinnigheid dezer woorden eens vermoed had!

Hij dacht echter, zoo als reeds gezegd, geheel anders over den vlaskop.

„Maak dan ook dadelijk de chèque klaar", gebod hij.

„Ge kunt het geld hierop natuurlijk niet dadelijk krijgen, mylord!" verklaarde hij lord Dingslake.

„Allright!" zei deze. „Moet ik eerst John Raffles brengen?"

„Neen," antwoordde Baxter. „Dat bedrag van 5000 pond sterling is niet voor het arresteren of aanbrengen van Raffles, maar in dit speciale geval voor het terug brengen van het gestolen sieraad ten huize van Lord Albadin, uit wiens privé-kas het geld wordt betaald. De chèque is inwisselbaar, na telefonisch of persoonlijk verzoek van den Lord Mayor aan toonder, maar wij geven de chèque nu reeds aan gegadigden af, om te laten zien, dat het een ernstige zaak is."

„Dat is zeer verstandig! Ik stem er in toe, maar —"

John Raffles aarzelde en keek verlegen ter zijde.

„Nu wat hebt ge voor een maar?" zei inspecteur Baxter spottend.

„Hebt ge reeds berouw over de zaak, mylord?"

„Neen, neen. Dat niet! Maar ik zou niet gaarne willen, dat mijn naam genoemd werd. U weet toch wel, dat de politie in onze kringen niet zeer hoog staat aangeschreven!"

„Veroorloof mij, lord Dingslake, u te verzekeren, dat de politie van Scotland Yard een buitengewoon goeden naam heeft!" zei de inspecteur, „maar om u een genoegen te doen, zullen we het geheim houden."

„Zie hier de chèque, lord Dingslake; dat is toch de hoofdzaak van de heele geschiedenis! Hier is de politiepenning en de foto van het gestolen sieraad!

„Ik wensch uw lordschap veel geluk!"

„O, u zult zeer tevreden over mij zijn."

„Ik hoop u nogmaals hier te mogen begroeten," zei Baxter spottend.

„Daar kunt ge u van overtuigd houden, mijnheer de inspecteur!"

„Denk er dan om, dat ik misschien niet langer dan tien, hoogstens vijftien jaren hier werkzaam zal blijven!"

„Dat is niet lang," meende Raffles met een onnoozel gezicht te moeten opmerken, „maar ik hoop vóór dien tijd u gunstige resultaten te kunnen melden."

Raffles maakte een diepe buiging voor Baxter, die dat spottend net zoo terug deed, maar toen Raffles Marholm op dezelfde wijze wilde groeten, bemerkte hij, dat de politie-secretaris reeds de deur was uitgelopen.

De goede Marholm kon het niet over zijn hart verkrijgen, dat Baxter den jongen man zóó voorgelogen had en besloot dezen er van op de hoogte te stellen, dat er nog drie lords op jacht waren naar Raffles, dus naar hem zelf.

Hij stond beneden in de gang bij de hoofdepoort, waar het wachtlokaal voor de dienstdoende agenten was en stond in de opening van de deur te praten.

Toen Lord Dingslake er aankwam en op het punt stond het bureau van Scotland Yard te verlaten, riep hij de kamer in:

„Mannen, denkt er om, dat de lords Arundel, Boswell en Rogers een politiepenning hebben in de kwestie Lord Albadin. Denk er om, dat je ze vrijlaat in hun bewegingen en geen dwaze dingen doet, zooals gisteren!"

Raffles ving deze woorden op en scheen er de beteekenis van te begrijpen. Met een vroolijken glimlach op zijn gelaat ging hij naar buiten, stapte in zijn limousine, die met Henderson aan het stuurrad voor het trottoir op hem stond te wachten, en reed weg.

Marholm ging naar boven in het bewustzijn zijn plicht te hebben gedaan. Hij had niets aan Raffles gezegd, maar toch gezorgd dat deze de waarheid te weten kwam.

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met eene
productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een uur bij den Lord Mayor.

„Den hemel zij dank, dat je eindelijk weer terug bent! Ik heb helsche onrust uitgestaan en meende ieder oogenblik te hooren roepen: John Raffles is gearresteerd!”

Met deze woorden ontving Charly Brand zijn zoo juist in de kamer gekomen vriend.

De Groote Onbekende gaf Gaston zijn hoed en overjas, en stak daarna op zijn gemak een sigaret op.

„Vertel mij nu eens, wat je hebt uitgevoerd,” vroeg Brand.

„Ik ben best tevreden, Charly,” begon Raffles. „Daar, lees maar, nu ben ik geheim detective van Scotland Yard!”

Hij overhandigde Brand het ontvangen bewijsstuk en begon hartelijk te lachen.

„Drommels, Baxter is inderdaad onbetaalbaar!” zei Brand.

„Beschouwt zich zelf niettemin als een slimme vos!” vulde Raffles aan.

„Hm. Hij heeft buiten mij nóg drie Rafflesvangers, de lords Rogers, Boswell en Arundell geëngageerd. De brave „vloot” zorgde er voor dat ik dit te weten kwam!”

„Inderdaad een flinke kerel, die Marholm!” meende Brand. „En daarbij bezit hij tienmaal meer verstand dan zijn chef!”

„Waarlijk! Men zou bevreesd voor hem kunnen zijn, wanneer hij niet zoo'n goede kerel was! Overigens rookt hij een afschuwelijk soort tabak. Hij verpest er heel Scotland Yard mede. Laten we hem, om te beginnen, een plezier doen en een pond goede tabak zenden. Geef maar order aan onzen tabaconist, dat hij dat uit mijn naam zend. Hij zal dan wel begripen van wien het komt.”

„All right,” zei Brand en maakte een notitie.

„Dus nu ben je een echte detective,” lachte Charly, meesmuilend den politiepenning en de volmacht beschouwend. „Drommels, wat kan je daarmee een verwarring teweegbrengen!”

„Nee, nee, mijn jongen, de wet zullen wij in dit geval eerbiedigen. Is het niet reeds een reuzenmop, dat de gezochte John Raffles op jacht naar zich zelf is?”

„Hahaha, Londen zal zich weer eens doodlachen. En wat denk je nu te doen?”

„De echte juweelen te gaan zoeken!”

„Inderdaad, dat loont de moeite!”

„Niet op de manier, zooals jij denkt! Ik kan gemakkelijk den juwelier twintig tot dertig duizend pond aftroggelen. Doch John Raffles is een gentleman en het zal mij een groot genoegen verschaffen, wanneer ik den Lord Mayor zijn echte juweelen kan overhandigen!”

„Bravo, bravissimo, Edward! Daaraan herkent men den geboren edelman!”

„Dikwijls zijn lords de grootste dieven!” meende Raffles.

„Of ook de grootste domkoppen, zooals bijvoorbeeld je drie mededingers,” zei Brand. „Gedachteloze poppen, bespottelijke modegekken, charlatans en waanwijze leeghoofden, die men met een enkelen zet schaakmat zet!”

„Is dat jouw oordeel?”

„Beslist, doch geheel in den zin van onze nieuwste mop: „Op jacht naar zich zelf!” lachte lord Lister.

„A propos,” voegde hij er aan toe, „heb je nog wel eens wat van Fly en Slade gehoord?”

„Fly en Slade?” herhaalde Brand. „Zeker, dat zijn toch die heer en dame, die door hun gedachtenlezingen geheel Londen in bewondering brachten.”

„Juist. Dat paar bevindt zich tegenwoordig op het vasteland, maar ik zou hen gaarne voor mijn blijspel naar Londen willen hebben.”

„Tot welk doel?”

„Om de drie lords in hun jacht op John Raffles te verhinderen.”

„Hoho, Edward, heb je daarvoor zoo'n kostbaar middel noodig?” vroeg Brand. „Je kunt gerust tweehonderd pond voor die gekheid rekenen!”

„Laat ons twintig zeggen, Charly,” lachte de Groote Onbekende, een versche sigaret opstekend. „En daar zijn advertentiën en alle onkosten onder begrepen.”

„Dan kan je zeker tooveren, Edward!”

„Nee, alleen met jouw hulp de Londensche aristocratie wat wijs maken! Fly en Slade zijn slechts aangenomen artistennamen en of zich nu lord Lister en zijn vriend Charly Brand daarachter verbergen, dat mijn jongen, blijft hetzelfde!”

„Nu begin ik het te begrijpen," antwoordde de jonge man opgewonden, doch voegde er onmiddellijk op treurigen toon aan toe:

„O wee, nu kan ik weer voor dame spelen!"

„Slechts voor één avond!" troostte hem lord Lister. „Ik denk, dat wij een kolossale recette zullen hebben, en zulke grappen nemen ons die goede Londenaars niet kwalijk. Zorg jij dus voor al het noodige, laat aanplakbiljetten drukken, geef advertenties op en huur de beste zaal, die je krijgen kunt."

„En jij, Edward?"

„Ik ga intusschen den Lord Mayor een bezoek brengen!"

„Edward, je drijft je vermetelheid te ver!" riep Brand verschrikt uit. „Hoe edelmoedig je handelwijze ook is, de lord zal je zonder vorm van proces laten arresteren, wanneer hij je herkent!"

Lord Lister richtte zich trotsch op.

„Je hebt een zeer geringe gedachte van een Londenschen gentleman, ik schat hem veel hooger! Bovendien zal hij mij niet herkennen, als ik mijn geheim wil bewaren, maar ik denk, dat dat niet noodig zal zijn. Ik zal dat gauw genoeg gewaar worden."

De secretaris durfde daar niets op te antwoorden; hij ging zuchtend aan het schrijfbureau zitten, om de ontvangen bevelen uit te voeren.

Intusschen verkleedde Raffles zich voor het bezoek bij lord Albadin.

Vóórdat hij heenging, begaf hij zich nog eens naar zijn ijverig arbeidenden secretaris.

„Wanneer je een grap wilt bijwonen, Charly," zei hij, „haast je dan een weinig. Binnen een uur zal heel Scotland Yard voor het paleis van den lord mayor verzameld zijn, om John Raffles te vangen!"

„Edward!" riep de jonge man ontsteld uit.

Maar Raffles was reeds het vertrek uit en liep, een deuntje fluitend, de gang door naar de huisdeur, die hij glimlachend dichttrok.

Voor het trottoir stond Henderson te wachten bij de automobiel, die op last van Raffles op het portier voorzien was van het wapen der familie Dingslake.

Hij gaf zijn chauffeur bevel naar het Mansion House te rijden, waar de Lord Mayor overdag steeds zijn ambtsbezigheden vervulde, steeg in de auto en klapte het portier dicht.

Onderweg liet hij den wagen nog even stil houden voor het Carlton-Ritz hotel, daar hij even wilde telefoneeren.

Spoedig stond hij dan ook aan de telefoon, in de cel en vroeg een nummer aan.

„Met Scotland Yard?"

„Hier hoofd-inspecteur Baxter," klonk het terug.

„Zeer aangenaam! U spreekt met John Raffles!"

„Met wien?" vroeg de inspecteur, die meende niet goed verstaan te hebben.

„Met Raffles! Ik vermoed, dat u mij kent?"

„Mijnheer, wilt u mij dan met geweld mijn verstand laten verliezen?" hoorde Raffles zeggen.

„Neen, neen, inspecteur!" lachte hij terug. „Dat weinigje hebt u nog noodig! Ik wilde u alleen mededeelen, dat ik op weg ben naar den Lord-Mayor! Wanneer het u genoeg kan doen, kunt u mij daar ontmoeten! Goeden middag!"

De Groote Onbekende stapte weer in zijn auto, terwijl hoofd-inspecteur Baxter op dat oogenblik geheel Scotland Yard op de been riep.

Lord Albadin ontving den jongen, rijken erfgenaam, lord Albert Dingslake (onder dezen naam had Raffles zich laten aandienen) zeer voorkomend.

„Wat kan ik voor u doen?" vroeg hij lachend. „Het verheugt mij, u te zien."

„O, de eer en het genoeg is geheel aan mijn kant, uwe lordschap! Ik kom wegens de aan u ontstolen familie-diamanten!"

„Hoe, u weet?"

„Ja zeker, en ik heb in deze zaak een opdracht van hoofd-inspecteur Baxter, van Scotland Yard."

En nu vertelde de Groote Onbekende den zeer verwonderden lord mayor het geheele plan, toonde hem ook al de ontvangen papieren en eindigde met de woorden:

„Ditmaal ontglipt Raffles ons niet."

„Welnu, daarmede wensch ik u geluk," zei de lord mayor eenigszins spottend. „Ik begriep alleen niet, waarom inspecteur Baxter —"

„— juist mij daarmede belast heeft?!" viel Raffles hem in de rede en zette een hooge borst op.

„Acht u mij daar niet bekwaam toe? — Ik ken een spreekwoord dat luidt: De domste boeren hebben de grootste aardappels."

„In dit geval ten minste zeer op zijn plaats", lachte de Lord-Mayor. „Nogmaals veel geluk er mede, en ik betaal met genoeg nogmaals vijfduizend pond, wanneer u mij de juweelen terugbrengt!"

„Is dat volle ernst van uw lordschap?"

„Zeker! — Als u het wensch, wil ik gaarne een tweede chèque klaar maken."

Lord Albadin ging naar zijn schrijfbureau en vulde een chèqueformulier in, dat hij den vermeenden lord Dingslake overhandigde.

„Eerst betaalbaar na ontvangst van het sieraad!" zei de Lord Mayor en begon weer spottend te lachen, want hij hield, evenals Baxter, den vlaskop voor een snoever en een domkop.

„Dat spreekt van zelf", haastte zich Raffles te antwoorden, terwijl hij de ontvangen chèque zorgvuldig bij zich stak.

„Overigens heb ik reeds stappen gedaan, waarvan uw lordschap zich zelf kan overtuigen!"

Hij haalde uit zijn zak een étui, waarin zich het gestolen sieraad bevond.

„Hier heb ik — —!"

Verder kwam hij niet, want lord Albadin had het sieraad reeds van hem afgenomen en staarde met wijd opengesperde oogen naar de fonkelende steenen.

„Ons familiesieraad! — Mijnheer, hoe komt u aan deze juweelen?" steunde hij.

„U vergist u, lord Albadin! Dit zijn uw familie diamanten niet! Het sieraad is slechts een namaaksel — geen steen daarvan is echt!"

„Onmogelijk — ondenkbaar!" stamelde de Lord-Mayor. „Dan ben ik op schandelijke wijze bedrogen, ik — de Lord Mayor van Londen?"

„Zoo iets kan zelfs Zijne Majesteit den koning overkomen," lachte de Grootte Onbekende. „Dat is geen schande."

Maar Lord Albadin kon zich dit schandaal niet indenken, greep nu eens naar de steenen, dan weer naar zijn hoofd en fluisterde onafgebroken: „Ondenikbaar — onmogelijk!" tusschen zijn bevende lippen.

Plotseling begonnen zijn oogen te fonkelen:

„En mijnheer — hoe komt u aan dat sieraad, dat altijd nog een waarde van eenige duizenden ponden vertegenwoordigt?"

Bij deze ingrijpende vraag ging de pseudo-lord Dingslake rechtop staan en zijn tot dusverre onbetekenende gelaatsuitdrukking nam nu scherpe trekken aan.

„Wel, lord Albadin, ik zou u daarop kunnen antwoorden, dat ik dit sieraad volgens de foto heb laten maken, doch voor zóó dom zult u zelfs lord Dingslake niet houden! Dat zou zeer gevaarlijk zijn geweest."

Hij ging nu vlak voor den Lord Mayor staan en schoof moedwillig de blonde pruik die hij droeg, wat ter zijde, zoodat zijn natuurlijk, zwart haar daaronder zichtbaar werd.

De Lord Mayor zag dat en werd wit om zijn lippen.

„Mijnheer — u bent dus lord Dingslake niet?" stamelde hij. „U bent —"

„John Raffles, de Grootte Onbekende! Om u te dienen!"

„Rrrrr... Raf... Raffles?" stotterde lord Albadin.

„Of lord Edward Lister, zooals u mij maar wilt noemen! Ik was zoo vrij, het brillanten sieraad, dat den avond van het feest om den hals van uw hooggeëerde echtgenootte prijkte, even te leenen."

De Lord Mayor keek den spreker verwonderd aan.

„Dus, als ik u goed begrijp waart gij het, die het sieraad hebt gestolen?"

Raffles stak beide handen omhoog.

„Vraag excuus, mylord," zei hij met een glimlach, „zouden wij dat leelijke woord „stelen" wel gebruiken? Wanneer het er mij werkelijk alleen om te doen was geweest het sieraad te verduisteren, dan zoudt gij mij óf nooit weer gezien hebben, óf ik zou u nu weer eenvoudig het nagemaakte ding in de handen hebben gestopt en zonder nadere verklaring de belooning van 5000 pond sterling, in dit speciale geval zelfs het dubbele, hebben opgestreken. U zult het dus met mij eens zijn, dat ik andere motieven heb gehad."

„Zooals u weet beschouw ik het als een deel van mijn taak om ware misdadigers te ontmaskeren. Dat is het hier ook! Dat ik bij de uitoefening van deze taak van de gelegenheid gebruik maak, om mijn kas aan te vullen, zal niemand mij kwalijk kunnen nemen, temeer daar ik dat geld niet uitsluitend voor mijn eigen genoegten aanwend, maar grootendeels stort in de kas, waaruit ik met volle handen put, wanneer de armen, de behoeftigen en de noodlijdende gestichten bij mij aankloppen, om steun en om hulp."

„U bent een zeldzaam mensch, lord Lister!" zei de lord mayor.

„In het geheel niet! — Ik zag het sieraad om den hals van uwe gemalin, ontdekte, dat het valsch was en nam mij voor, u het echte weder ter hand te stellen! Wanneer ik mij daarvoor betalen laat, welnu, ik denk, dat het dat wel waard is — —!"

Lord Albadin keek seconden lang peinzend voor zich, daarna greep hij met een plotselinge beweging de hand van den Grooten Onbekende.

„Lord Lister, u bent een gentleman!"

„En dat hoop ik altijd te blijven!" zei Raffles eenvoudig. „Noem mij den naam van uw juwelier!"

„Mr. Collgate!"

„Ha, dat dacht ik wel! De schurk heeft mijn vroegere les reeds weer vergeten en tracht door nóg grootere bedriegerijen de schade in te halen. De man is inderdaad rijp voor het tuchthuis!"

„En gij, lord Lister, wilt mij inderdaad het

echte sieraad terubringen?" stamelde de Lord Mayor.

„Op mijn eerewoord!"

„Ik geloof u, mylord!"

„Natuurlijk zijn daaraan eenige voorwaarden verbonden!"

„Ik ben met genoeg bereid, nog een paar duizend pond op te offeren!"

„Ik dank u. Dat is niet noodig. De beide chèques zijn voldoende en het geld van de tweede zal onder uw armen verdeeld worden. Ik stel alleen de voorwaarde, dat u mij *alleen* laat handelen!"

„Met zeer veel genoeg!" viel de Lord Mayor hem in de rede. „Ik moet eerlijk bekennen, dat ik meer vertrouwen in u stel, dan in inspecteur Baxter!"

Raffles lachte ironisch en haalde de schouders op.

„Inspecteur Baxter kan een flink ambtenaar zijn, van juweelen heeft hij echter geen verstand! Ik zie daar — Raffles wees naar beneden — hoofd-inspecteur Baxter met een aantal zijner lieden aanrukken!"

De Lord Mayor trad aan het venster en bemerkte inderdaad den hoofd-inspecteur.

Deze had zijn lieden als een troep schutters opgesteld en naderde langzaam het Mansion-House. Iedereen, die nu het ruime Poultry Square voorbijging, werd aangehouden en moest zich legitimeeren, hetgeen natuurlijk niet zonder vloeken en schelden gebeurde.

„Wat heeft dat te beteekenen?" vroeg de Lord Mayor verwonderd.

„O, het heeft niets te beteekenen", antwoordde Raffles lachend. „Ik heb den braven Baxter alleen medegedeeld, dat ik mij bij uw lordschap bevind!"

Hij nam zijn hoed, maakte een buiging en zei:

„Ik heb de eer, mylord!"

„De eer is geheel aan mij, lord Lister! Ik wensch u veel geluk met uw verdere werkzaamheden.

De deuren werden achter den Grooten Onbekende gesloten.

„Dat is een kloeke waaghals, dien men bewonderen moet", bromde de lord mayor, die haastig naar het venster ging.

De Grootte Onbekende kwam op straat en dadelijk kwam er beweging onder de agenten.

„Daar is hij! Daar is John Raffles!" werd er van alle kanten geroepen en binnen weinige minuten sloten de gewapende manschappen hem tusschen zich in. Inspecteur Baxter snelde als een waanzinnige op hem toe en achter dezen zag men Marholm.

„Halt! In naam der wet, ge zijt mijn gevangene, John Raff. . . !"

Verder kwam Baxter niet, want nu stond hij voor den Grooten Onbekende en staarde in het welbekende onbeduidende gezicht.

„Drommels, lord Dingslake, gij?" riep Baxter beteuterd uit.

„Om u te dienen, inspecteur! Het verheugt mij, u wel te zien. Wees zoo goed aan uw manschappen te zeggen, dat zij mij doorlaten."

„Duivels, moet deze vlaskop mij nu óók nog in den weg loopen", bromde Baxter.

„Wat zegt ge?" vroeg Raffles.

„Ik beken eerlijk Lord Dingslake, dat ik u hier niet verwacht had!"

„Zoo, wien dan?"

„Den schelm John Raffles!"

„Ge droomt, inspecteur."

„Neen, neen! Hij heeft mij zelf getelefoneerd, die schurk!"

„Ja, het is een onbeschaamde kerel!"

„Pardon, mylord, heeft de Lord Mayor nog bezoek?"

„Neen! Ik kwam ongeveer een half uur geleden en trof den Lord-Mayor alleen."

„Ik begrijp er niets van!" zei Baxter. „Ik zoek John Raffles!"

„Zoo? In het Mansion House is hij zeker niet!"

„Hij heeft mij toch het uur nauwkeurig opgegeven!"

„Nu, inspecteur, dan ben ik misschien de groote Raffles."

„Gij. . . Raffles?"

Inspecteur Baxter lachte den vlaskop uit.

„Mylord, neem me niet kwalijk, maar gij lijdt aan grootheidswaanzin! Gij Raffles? Ha haha, mylord, dat is zeker de mooiste grap, die gij ooit in uw leven hebt verteld."

„Maar als ik het dan tóch eens was?" hield Raffles vol.

De hoofd-inspecteur monsterde den voor hem staande.

„Grijpt hem, hij is het!" spotte Marholm. Baxter keek op. De Lord Mayor stond boven aan het venster en lachte.

„Gij en Raffles, neen mylord, daarvoor ziet gij er te dom uit!

Hé daar, Hopkins," riep hij tot een der agenten; „ga eens naar boven naar zijn lordschap en vraag hem of hij behalve dezen heer nog een ander op bezoek gehad heeft."

„Tot uw dienst, inspecteur!"

De agent ging heen, doch keerde spoedig terug.

„Neen, inspecteur! Slechts dezen heer heeft lord Albadin in audientie ontvangen."

„Dan moet hij toch zeker Raffles zijn", zei de „vloot" spottend.

„En jij de grootste domkop van heel Enge-

land!" snauwde Baxter, die zich daarna tot Raffles wendde.

„Gij kunt gaan, lord Dingslake!"

„Uitstekend, maar wilt u mijn papieren ook eerst zien?"

„Neen! Niet noodig! Men kan de domheid wel van uw gelaat lezen!"

Raffles maakte een buiging en ging ongehinderd langs de rij van agenten.

„Dat is nu de grootste stumperd, na jou, Marholm," zei de hoofd-inspecteur spottend.

Op dit oogenblik naderde een der agenten den hoofd-inspecteur.

„Lord Dingslake heeft mij dit briefje voor u gegeven."

Baxter opende het couvert en nam daaruit een visitekaartje.

Maar nauwelijks had hij een blik daarop geworpen of het ontviel aan zijn bevende handen.

De „vloer" bukte zich snel, raapte het op, las het en brak in een schaterlach uit.

„Hebt u het gelezen, inspecteur? — John Raffles zendt u zijn groeten! Het doet hem leed, dat u hem niet gearresteerd hebt, ofschoon hij u dat dezen keer gemakkelijk genoeg gemaakt had!"

„Houd je mond!" schreeuwde Baxter.

Hij verscheurde het kaartje en wierp de stukken op straat.

„Voorwaarts, marsch!" commandeerde Baxter.

„Waar heen, inspecteur?" vroeg Marholm.

„Schaapskop — weer naar Scotland Yard terug!"

„Hm, ik dacht, dat ik naar Cumberland Street moest, naar lord Dingslake!"

„Naar dien ezelt, die den grooten Raffles opsporen zou en die zich zelf door hem bij den neus liet nemen? Marholm, Marholm, je lijdt zeker aan een vliegende hersenverweking!"

„Nu, misschien was het toch niet kwaad eens een bezoek bij hem af te leggen."

„Onzin! — Die vlaskop is voor mij niets!"

„Maar Raffles heeft hem toch meesterlijk nageaapt!"

„Ja, het is waarlijk geen kunst, zoo'n ezelt voor te stellen!"

„Daarin hebt ge gelijk! Raffles is de grootste tooneelspeler van heel Londen."

„De duivel moge hem halen!" foeterde Baxter.

Woedend keerde de hoofd-inspecteur met zijn manschappen naar Scotland Yard terug en op zijn tocht daarheen werd hij door het Londensche publiek hier en daar herkend, hetgeen merkbaar was aan het spottende gelach, dat nu en dan opklonk.

Wilt U een fijne onschadelijke
Cigaret P
Roekt dan de DUBEC Cigaretten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De soirée van Fly en Slade.

„Soiree Fly en Slade in het City Hotel! De grootste, tot dusverre onovertroffen gedachtenlezers der wereld! Werken zonder apparaat en onder toezicht van een politiebeambte! Tot slot het grootste wonder der twintigste eeuw! Het raden van drie personen, die dezelfde gedachten hebben! Geen zwendel! Hoort, ziet,

komt en overtuigt u! Ruikt de gedachten, als ze op het medium miss Fly overgaan! — Mr. Slade is genegen, de geheele ontvangst van den avond terug te geven, wanneer hij niet ten uitvoer brengt wat hij belooft! — Mr. Philleas Baxter, chef van de politie te Scotland Yard, de alom bekende en beroemde detective, heeft

zich bereid verklaard, de voorstellingen te controleren. — Toegangskarten zijn te verkrijgen tot den prijs van een, drie en vijf pond sterling, bij den portier van het City Hotel."

Zoo stond het met vette letters op de aanplakzuilen, en de kijklustige menigte verdrong zich daarvoor en sprak haar verwondering uit over de nog nooit vertoonde voorstellingen.

De voorname lieden, die van uit hun rijtuigen of automobielen deze aankondiging lazen, veranderden hun plannen en lieten zich naar het City Hotel brengen, om plaatsen te bespreken voor de Soiree Fly en Slade.

De Grootte Onbekende, onherkenbaar vermomd, was met den als dame verkleeden Charly Brand in Scotland Yard geweest, en had den hoofd-inspecteur door een flinken handdruk en het uitzicht op een financieele belooning trachten te bewegen, dat hij de op de aanplakbiljetten aangekondigde rol van controleur zou vervullen.

En Baxter had ieder een idioot genoemd, die hem zou gezegd hebben, dat de slanke, uit de kluiten gegroeide heer met de sprekende gelaatsstreken de door hem gezochte Raffles was.

Zoo juist nog in gepeins verzonken over Raffles, viel het hem in het geheel niet op, dat de zoogenaamde artist mr. Slade precies dezelfde oogen en de lengte van den lang gezochte had.

Alleen de „vloot" vermoedde den samenhang, toen men met de middagpost een entrébiljet voor de soiree ontving.

Intusschen oefenden Raffles en Brand zich vlijtig voor den grooten avond en de oude, getrouwe kamerdienaar, Gaston, schudde verwonderd het hoofd, toen hij, de kamer voorbijgaande, aanhoudend hoorde lachen.

Eindelijk was de avond aangebroken, mistig en somber, zooals vaak in het voor- en najaar te Londen het geval is.

Dergelijk mistig weer was den Grooten Onbekende zeer welkom. Onopgemerkt vertrok hij met zijn vriend Brand uit zijn huis, stapte in een ander eind der straat in een taxi en liet zich naar het City Hotel brengen.

Daar gebruikten beiden eerst een flink souper en hoezeer zij ook het onderwerp van nieuwsgierigheid van het reeds aanwezige publiek waren, vermoedde niemand, dat de jonge, beminnenswaardige dame in gezelschap van den slanken heer, een verkleede man was.

Ja, lord Lister dreef de stoutmoedigheid zóó ver, dat hij den reeds aanwezigen inspecteur Baxter uitnoodigde, aan het souper mede deel te nemen, hetgeen deze reeds om der

wille van de mooie miss Milly Fly dankbaar aannam. Later begaf Raffles zich naar den portier, die hem verheugd mededeelde, dat bijna al de entrébiljetten waren verkocht.

Dit beteekende, bij drie honderd verkochte karten de netto som van 1200 pond sterling.

Met een buiging streek de portier de twee procent op.

Vier en twintig pond in een paar uren, zoo'n zaakje wilde hij wel iederen dag hebben!

Langzamerhand vulde zich de groote, mooie zaal van het City Hotel en het was de élite van Londen, die hier bijeen was.

Natuurlijk waren de namen Fly en Slade in ieders mond, en eenige twijfelaars haastten zich, het podium grondig te onderzoeken.

Een hanglamp met groen zijden kap verspreidde een tooverachtig schemerlicht over het tooneel en werkte aangenaam op het publiek.

Een zacht gefluister ging door de zaal, dat overging in een luid „Hal" toen miss Fly en Mr. Slade op het podium traden. Onmiddellijk werd het doodstil.

Men staarde vol verwachting naar de beide wondermensen, die met een vriendelijke buiging het publiek begroetten.

Ook aan hen kon men niets bemerken, wat maar eenigszins argwaan kon opwekken.

Mr. Slade droeg een zwarten rok en miss Fly een fraaie, hoog aan den hals sluitende zilvergrijze japon.

Mr. Slade begon met aan inspecteur Baxter in beleefde woorden te verzoeken, dat hij hem en zijn dame zou visiteeren, doch het galante publiek wilde daarvan niets weten, tot groote teleurstelling van Baxter, die de mooie miss zoo gaarne eens van heel dichtbij had willen bekijken.

Daarna begon de voorstelling.

Het eerste gedeelte bestond in het raden der voorwerpen, die door het publiek werden aangewezen.

Miss Fly zat, met een doek voor de oogen gebonden, op een stoel op het podium, terwijl Slade tusschen het publiek rondliep en hier een heer, daar een dame uitnoodigde, een voorwerp aan te raken, dat door miss Fly genoemd moest worden.

Charly Brand, alias miss Fly kon zijn opdracht, die niets dan een goed geheugen en een fijn gehoor vereischte, met glans ten uitvoer brengen, en het publiek overstelpte beiden met een daverend applaus.

Daarna trok miss Fly zich terug om zich — zooals mr. Slade meedeelde — voor het succesnummer voor te bereiden.

Het tweede gedeelte bestond uit kunsten met de karten, waarin John Raffles een

meester was, en het publiek was ook daarbij niet karig met den welverdienden bijval.

Het derde gedeelte was aan luim gewijd, waarbij Raffles zich ontpopte als een geboren conferencier, waarbij hij al zijn geest en humor liet tintelen, zoodat het publiek bijna niet meer tot bedaren kon komen van het lachen.

Ware lachsalvo's dreunden door de zaal, toen hij den politiepenning van inspecteur Baxter door diens jas in zijn hand liet marcheren.

Niemand vermoedde toch, dat hij een dergelijken penning bezat.

En toen Baxter er verbouwereerd naar greep, was hij reeds weer door de jas geglijpt en stak goed en wel in den binnenzak daarvan.

Toen dit gedeelte was afgelopen en Raffles al zijn kunsten vertoond en zijn welbespraaktheid uitgeput had, werd een korte pauze gehouden, waarbij het publiek zich ongenueerd door de zaal bewoog en ververchingen bestelde.

Na twintig minuten kondigde een zacht gebel het voortzetten der voorstelling aan.

Het blauwe gordijn ging vaneen en Raffles als Mr. Slade verscheen weer op het podium.

„Hooggeëerd publiek, nu komen wij aan het laatste gedeelte", zoo wendde hij zich tot het hem toejuichende auditorium. „Ik hoop, dat het tot nog toe vertoonde u een aangenaam uur heeft verschaft."

„Bravo! Bravissimo!" klonk het hem van alle kanten tegemoet.

„Indien een der dames of heeren nog een wensch of een vraag wenscht te doen, dan ben ik gaarne bereid, dien naar mijn beste vermogen op te lossen! Niemand is natuurlijk onfeilbaar, en ik verzoek u mij de zaak niet al te moeilijk te maken!"

„Wacht eens, nu heb ik je!" dacht Baxter zegevierend, en stond, opdat niemand hem voor zou komen, snel op.

Onmiddellijk heerschte er een diepe stilte. Allen keken naar den hoofd-inspecteur, die er volstrekt geen moeite voor deed om zijn spotachtig lachen te verbergen.

„Geëerde mr. Slade", begon hij met luide stem, nadat hij het podium beklommen had, „u hebt ons, en dat wel onder mijn contrôle, wonderlijke proeven van uw kunst vertoond, en wanneer ik mij dan ook verscheidene malen de vraag deed, hoe of een mensch van vleesch en bloed dit kan ten uitvoer brengen, zoo heb ik toch niets opgemerkt, wat naar mijn meening op een verstandhouding met derden geleek!"

„Bravo, mr. Baxter!" — riep het publiek.

„Wij, geachte mr. Slade", ging Baxter aldus aangemoedigd, voort, „wij mannen der politie

twijfelen altijd zoo lang, totdat wij zekerheid hebben! Veroorloof mij daarom nog één vraag...."

„Waar is John Raffles?" riep een stem uit het publiek. Het was natuurlijk Marholm.

Woedend draaide Baxter zich naar de zaal om, daar hij de stem van zijn secretaris herkende, doch hij zag alleen een publiek, dat schudde van het lachen.

De „vloot" had zich verborgen achter den breeden rug van een rijk geworden slachter, die volstrekt niet in dit gezelschap thuis behoorde, doch zich voor vijf pond een plaats had gekocht.

„Waar is John Raffles? Moet ik deze vraag inderdaad beantwoorden?" vroeg de pseudo-artist doodelijk ernstig.

„Nee, nee, dat is een kennis, die mij altijd plaagt!" riep de inspecteur haastig. „Ik wilde u alleen vragen, of u geschreven schrift raden kunt?"

„Zeker!" antwoordde Raffles-Slade lachend. „Wees zoo goed iets op een stukje papier te schrijven, ik zal u dan zeggen, wat er op staat. Opdat u er absoluut van overtuigd zult zijn, dat ik u niet bespioneer, zal ik mij onder het publiek begeven."

Hij boog voor den inspecteur en ging de trappen af naar de zaal.

De onverschilligheid, die hij daarbij aan den dag legde, verhoogde natuurlijk de bewondering voor zijn persoon, en eenige dames en heeren lieten dit duidelijk blijken.

Zoo kwam hij ook op de plaats, waar Marholm zat, en niemand verwonderde er zich over, dat ook deze den vermeenden kunstenaar de hand reikte. Het was een zeer gewichtige handdruk, want toen Marholm de zijne terugtrok, had de duizendkunstenaar er een banknoot van honderd pond in getooverd, die de politie-secretaris glimlachend in zijn zak liet glijden.

„Ook mijn dank voor de gezonden tabak, die is heel lekker," fluisterde hij den Grooten Onbekende toe.

„Geen dank, mr. Marholm", antwoordde Raffles zachtjes.

„Laat u niets wijs maken, lord Lister", fluisterde de „vloot". „Baxter heeft niet eens een potlood bij zich."

„O, dat weet ik al lang", lachte deze, waarna hij verder ging. Aan het einde der zaal bleef hij staan.

„Bent u gereed, mijnheer de hoofd-inspecteur?" riep hij Baxter toe.

Deze, die pas bemerkte had, dat hij geen potlood bij zich had, toen hij op het podium stond en er geen ter leen durfde vragen, had met een stukje papier staan frommelen en

deed nu, toen hij de stem van den experimantator hoorde, alsof hij er nog een paar woorden aan toevoegde en riep toen terug:

„Accoord, mr. Slade, ik ben gereed!”

„Uitstekend,” riep Raffles terug, „concentreer nu uw gedachten enkel en alleen op datgene, wat u geschreven hebt. Til het rechterbeen en den rechterarm zoo hoog mogelijk op en kijk mij flink aan!”

Baxter trok een gezicht alsof hij water zag branden en meende niet goed gehoord te hebben.

Zijn rechterbeen en rechterarm optillen, dat leek veel op een gymnastischen toer en daar was hij heelemaal niet sterk in.

„Uw rechterbeen en rechterarm,” riep Raffles nog eens en deed het hem voor.

Nu was er geen sprake meer van misverstand en Baxter probeerde het na te doen. Maar zijn eerste poging mislukte heelemaal en in zijn pogingen om staande te blijven, huppelde hij als een kind het podium op en neer.

Raffles begaf zich nu naar het podium en zei:

„Ik geloof, dat u mij verkeerd begrijpt, mr. Baxter. De bedoeling is, dat u het rechterbeen en den rechterarm zoo hoog mogelijk optilt, stil blijft staan en niet als een klein kind op en neer hinkelt en uw gedachten concentreert op hetgeen op uw briefje staat, dat gij in de linkerhand houdt. Alleen wanneer ge stipt doet wat ik u gezegd heb, ben ik in staat tot het experiment. Wees dus zoo goed precies te doen wat ik u zeg. Kom, vooruit!”

Baxter, die zag dat men hem onder het publiek hartelijk uitlachte, wenschte zich in het binnenste der aarde en vervloekte het oogenblik, waarop hij het in de gedachte gekregen had, den gedachtenlezer op de proef te stellen. Hij maakte echter bonne mine à mauvais jeu, deed alsof hij het lachen in de zaal niet bemerkte en trachtte nogmaals op één been te gaan staan.

Eindelijk, met inspanning van al zijn krachten, gelukte hem dit, maar hij vond het alles behalve plezierig, zwaaide in zijn pogingen, om zijn evenwicht te bewaren, als een dronken man met zijn lichaam heen en weer en voelde hoe hij over het geheele lichaam begon te transpireeren en steunde alsof hij hevige pijnen leed.

Raffles begaf zich nu weer naar het einde der zaal en riep Baxter toe:

„Al uw gedachten concentreeren op het geen op het papiertje staat en denken, sterk denken!”

„Jawel mr. Slade,” riep Baxter terug, maar meteen verloor hij zijn evenwicht en stond weer op twee beenen.

„Huhuhuhuhu!” hoorde hij uit het publiek roepen. „Omhoog met dat been!”

Raffles kwam weer naderbij en alles begon weer van voren af aan.

Eindelijk stond Baxter weer op één been, maar trok daarbij een zóó erbarmelijk en benauwd gezicht, dat het auditorium zich niet wist te houden en bijna stikte van het lachen.

Terwijl Raffles zich weer naar het einde der zaal begaf en voortdurend riep:

„Denken, mr. Baxter, sterk denken!” riep een stem uit het publiek:

„Heidaar, mr. Baxter als kraanvogel!”

Een lachsalvo volgde en toen dat een weinig bedaald was, klonk het:

„Val niet van je stokje!”

Wederom volgde een onbedaarlijk gelach en alsof dat nog niet genoeg was, klonk de stem van den rijk geworden slager, die meende ook een duit in het zakje te moeten doen, door de zaal en riep:

„Hou je roer recht!”

De zaal daverde van het gelach en zelfs de experimentator kon zich niet meer ernstig houden. Ook op zijn gelaat verscheen een glimlach, terwijl Marholm, die zijn chef dat pretje oprecht gunde, van zijn stoel afgerold was en met beide hakken op den grond trapelde.

Het was goed, dat men hem in dien toestand te hulp schoot, anders was de goede „vloot” waarschijnlijk in zijn vreugde gestikt.

Toen het lawaai een weinig bedaald was, stond Baxter weer op twee beenen en veegde zich het voorhoofd met zijn zakdoek af. Hij had het zoo lang mogelijk volgehouden, maar kon nu niet meer en deelde dat dan ook aan Mr. Slade mede.

Deze zei, dat hij het heel jammer vond, dat degene, die hem (mr. Slade) op een zware proef wilde stellen, zelf niet in staat was tot zoo'n eenvoudige proef, welk standje Baxter als een bittere pil slikte. Om echter de proef toch te doen gelukken was een andere methode mogelijk en die bestond in het omgekeerd op den grond leggen van het velletje papier, waarna mr. Baxter er den rechervoet op moest plaatsen. Mr. Slade hoopte, dat deze lichaams oefening niet te zwaar zou blijken te zijn voor den hooggeachten hoofd-inspecteur van politie.

Het publiek verkneukelde zich in de ironie welke uit deze woorden sprak en ook Baxter was zóó stom niet, of hij zag in, dat hij een modderfiguur sloeg. Hij hield zich echter van den domme en deed wat hem gezegd was.

„En nu denken mr. Baxter, sterk denken”, zei Raffles.

„Zoo is het goed, mr. Baxter!” riep Raffles

hem toe, eenige bewegingen met zijn arm makend.

„Ik voel reeds een prikkeling in mijn vingertoppen. — De gedachtenverwisseling is reeds begonnen!”

Raffles-Slade liep nu drie malen om den inspecteur heen, waarbij hij allerlei bewegingen met den arm maakte en eenige onverstaanbare woorden mompelde, zóó snel, dat men den zin niet verstaan kon.

„Rundvee, os, kameel”, luidde zij in verstaanbaar Engelsch, en Marholm, die zijn ooren spitste, kromde zich weer van 't lachen.

Plotseling bleef Raffles voor den inspecteur staan.

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, op het papier staat verder niets dan uw — voet!” riep hij luidkeels.

„Heb ik goed geraden, mr. Baxter?”

Deze nam zijn voet van het papiertje, dat werd opgetild en aan het publiek getoond.

Er stond inderdaad niets op. Het was blanco!

Baxter smoorde een vloek tusschen de tanden en liep weg. Achter hem aan dreunde het lachen van de toeschouwers.

„Hoera voor inspecteur Baxter!” werd er geroepen. Het klonk boven het applaus uit.

Nog nooit hadden de lords en baronets zóó hartelijk gelachen als op dezen avond, en de trotsche, ongenaakbare ladies veegden met hare kanten zakdoekjes de oogen uit, uit vrees, dat de tranen anders haar blanketsel zouden bederven.

Nu kwam het vierde en laatste gedeelte.

Miss Fly, geleid door inspecteur Baxter, die gedurende de pauze in de foyer met Mr. Slade en Miss Fly een flesch champagne had gedronken, waarmede al zijn herinneringen aan de onaangenaamheden, welke hij vóór de pauze beleefd had, weg waren gespoeld, betrad het tooneel; achter hen mr. Slade met een klein kistje onder den arm, dat hij op een tafel plaatste.

„Zeer geachte dames en heeren!” begon de experimentator, nadat het applaus bedaard was. „Wij komen nu aan het laatste en moeilijkste nummer van ons programma: het raden van drieërlei personen, die een en dezelfde gedachte koesteren. Ik noem dit met recht het grootste wonder van de twintigste eeuw, want reeds het aanwijzen van deze drie personen grenst aan het onmogelijke!

„Wij brengen echter nog meer ten uitvoer en zijn bereid, zelfs hunne gedachten te raden.

„Hier, in dit kistje, bevindt zich de ontvangst van dezen avond, goed geteld 1200 pond sterling in zuiver Engelsch goud en zilver.

„Hoofd-inspecteur Baxter — hij maakte glimlachend een buiging voor hem — zal wel de goedheid willen hebben, den inhoud na te tellen en het kistje bij zich te houden.

„Wanneer wij onze beloften niet of slechts gedeeltelijk nakomen, dan mag het hooggeeerde publiek over de recette beschikken.”

Op deze woorden volgde algemeene bijval, en inspecteur Baxter nam spoedig het kistje onder zijn hoede.

„Accoord, het komt uit, twaalf honderd pond”, sprak hij na eenige minuten.

Het voorgestelde experiment vond natuurlijk verscheidene twijfelaars, waardoor ook de zucht tot wedden werd opgewekt.

„Ik zet honderd pond er tegen!” riep een jonge pair, en:

„Ik ook.” — „Ik ook!” klonk het van verscheidene kanten.

„Ik zet duizend pond!” kraaide de slachter met zijn vette stem, en blij, dat hij met zijn rijkdom kon bluffen, drong hij naar voren en smet een banknoot van duizend pond op de tafel.

„Mijne heeren, wat moet dit toch beteekenen?” vroeg Raffles, schijnbaar zeer ontsteld.

„Dat wij tegen u opgewassen zijn!” riepen eenigen.

„Wanneer u wint, dan is het geld voor u, zoo niet, dan wordt uw 1200 pond onder ons verdeeld.”

„Ja — ja — zoo zal het zijn!” riep het gansche publiek en er kwamen hoe langer hoe meer heeren om den iederen Engelschman aangeboren hartstocht voor het wedden bot te vieren.

Het volgende oogenblik leek het tooneel wel de totalisator bij een wedstrijd, en inspecteur Baxter noteerde met het zweet op zijn gelaat de namen der wedders en het bedrag dat zij stortten.

„Twaalf duizend pond tegen twaalf honderd!” rapporteerde hij op het laatst en keek Slade spottend aan.

„Dat hadt ge niet gedacht, dat het zóó zou loopen, oude spitsboef!” lag daarin opgesloten. Luid voegde hij er aan toe:

„Ik wensch u veel geluk, mr. Slade!” —

„Geacht auditorium”, aldus wendde deze zich nogmaals tot het publiek, „als wij een stoommachine zoo zwaar mogelijk belasten, dan verdeelt zich die last in zekeren zin over alle onderdeelen en wij hooren hoe de geheele machine onder den druk trilt en beeft en hoe de damp sissend uit de ventilen ontwijkt.

Met ons lichaam is het evenzoo gesteld met zwaren arbeid.

Onze longen, alle deelen van ons lichaam vertoonen dan sporen van hun ingespannen

werkzaamheid, hetzij door het snelle kloppen van het hart, het hoorbare werken der longen en — de uitwaseming onzer huid. Zoo gaat het ook met de functie der hersenen.

Het gedachtenlezen is niets anders dan het in bedwang houden der gedachten van anderen. Als wij in staat zijn u te bewijzen hoe de werking der hersenen is, dan durf ik beweren, dat wij daarmede het wonderlijkste werk verrichten, dat ooit op dit gebied werd ten uitvoer gebracht. Het vreemdste, geachte toehoorders, is echter, dat goede gedachten zich kenbaar maken door een aangename, slechten, door een minder aangename reuk. Ik hoop natuurlijk met het oog op de aanwezige dames op het eerste!"

Luide bijvalsbetuigingen, vermengd met lachen en uitroepen, volgden op deze woorden; Raffles liet het publiek echter geen tijd, om zich met het zooveen gesprokene bezig te houden.

"Ik verzoek om namen!" wendde hij zich luid tot miss Fly, die geblinddoekt aan de tafel zat. Dicht bij haar had inspecteur Baxter plaats genomen.

Charly Brand speelde zijn rol uitstekend. Bewegingloos als een pop zat hij daar, werktuigelijk greep hij naar het potlood, dat naast een klein blad papier op de tafel lag, en begon te schrijven, langzaam — als een auto-maat.

Raffles-Slade stond aan de andere zijde van het tooneel; tusschen beiden zat, zooals reeds vermeld is, Baxter, zoodat een verstandhouding onmogelijk was geweest.

De beide vrienden hadden dit ook niet nodig, daar zij reeds alles vooruit hadden besproken.

"Bent u gereed, miss Fly?" vroeg de experimentator.

Een nauwelijks hoorbaar „Ja" kwam van Charly's lippen, en slap viel zijn arm weer neer.

"Wees zoo goed, mijnheer de inspecteur, om de namen luid voor te lezen!"

Baxter nam het blad ter hand.

"Lord Rogers — Lord Boswell! — Lord Arundell!" las hij met luider stem, waarna hij weer kalm op zijn plaats ging zitten.

Een ander dan de goede Baxter — bijvoorbeeld de beroemde Sherlock Holmes — zou onmiddellijk argwaan gekregen hebben, want de drie genoemde heeren hadden toch, zooals ons bekend is, de opdracht gekregen om Raffles te arresteeren, maar zonder Marholm was, zooals deze altijd placht te zeggen, de goede Baxter een null!

"Zijn deze drie heeren aanwezig?" vroeg Raffles.

„Zeker" — „hier" — „hier!" weerklonk het van drie kanten, en de drie jonge lords gingen met opgeheven hoofd naar het tooneel.

„O, dat heeft mr. Slade zich zeer gemakkelijk gemaakt", lachte een uit het publiek. „Het antwoord kennen wij nu reeds! Deze drie heeren denken in elk geval aan niets!"

Raffles verzocht om stilte en vroeg:

„Bent u geneigd, mijne heeren, mij bij de proeven te helpen?"

„Alright, mr. Slade!" klonk het uit drie monden.

„Ik dank u hartelijk! U moet echter aan mij en het publiek op uw eerewoord verklaren, dat u openhartig en eerlijk zult bekennen, of er juist geraden is."

„Dat spreekt van zelf! Wij zijn gentlemen, mr. Slade!"

„Daaraan heb ik geenszins getwijfeld! Mag ik u nu verzoeken?"

Raffles liet zich bij de handen vatten en liep eenige malen om Charly heen.

Vervolgens moest de eerste met voorover gebogen lichaam de hand van het pseudo-medium grijpen, de volgende in dezelfde positie de andere hand van den voorgaande grijpen en zoo verder.

Natuurlijk veroorzaakte deze hoogst belachelijke houding de grootste vroolijkheid, die nog meer toenam, toen Raffles in vollen ernst verklaarde, dat de verschillende gedachten zich eerst moesten concentreeren.

„Bespeurt ge reeds iets, miss Fly?" vroeg nu Raffles.

„Ik bespeur een prikkeling in mijn neus", antwoordde Brand met een holle stem.

„Waarom zoo onvriendelijk, miss Fly?"

„Het doet mij pijn. Het kriebelt zoo onaangenaam."

„O! Dan koesteren de heeren in elk geval geen aangename gedachten", wendde zich Raffles tot het publiek. „Doch wij zullen zien! In elk geval verzoek ik u de reukfleschjes gereed te houden!"

Ik verzoek u op te staan, doch elkaar vast te houden!" riep hij tot de lords.

Deze stonden op, waarbij het natuurlijk niet uitbleef, dat zij elkander tegen het hoofd stieten.

„Au!" — „Vervloekt!" — „Duivels!" kwam het van hun lippen.

„Kalm, mijne heeren! Kalm!" vermaande Raffles. „Wanneer u reeds met woorden zoo ruw zijt, hoe zal het er dan met uw gedachten uitzien? Ik verzoek u, nog dichter bij elkander te gaan staan!"

De heeren hadden elkander bij de handen beetgepakt en stonden nu zóó dicht bij elkan-

der, dat zij met de punten van hun neus elkan- der aanraakten.

„Bent u gereed, miss Fly?" vroeg Raffles nu met luide stem.

„Ik ben het!" klonk het van Brand's lippen, die langzaam als een spookachtig wezen aan kwam gewandeld.

„Handen te zamen, spoedig", gebood Raf- fles.

De handen van het trio lagen bevend op elkander, bovenop de dunne witte vingers van miss Fly, onderaan die van lord Lister.

In deze echter verborg hij een van de kleine blaasjes bekend onder den naam stinkbom.

„Wat ziet miss Fly?" vroeg hij.

„Een R — een A — een F — nog eens een F — een L — een E — een S —!"

Deze letters kwamen langzaam uit Charly's mond. — Raffles! — —

Op dat oogenblik drukte Raffles de blaas in zijn hand stuk en dadelijk begon de inhoud van de bom zich te verspreiden.

In het eerst was de uitwerking alleen voor de lords merkbaar; zij trokken de vreeselijk- ste gezichten en trachtten tevergeefs hun han- den los te krijgen.

Hun reukorganen werden op de onaange- naamste wijze geprikkeld.

Raffles en zijn vriend echter hielden de handen zoodanig vast, dat zij niets konden uitrichten. Deze beide laatsten ondervonden weinig hinder van de afschuwelijke lucht, daar zij uit voorzorg hun neuzen met watten hadden dicht gestopt.

Ook Baxter was verschrikt opgesprongen en stond bij de trap, met zijn zakdoek voor den neus. Hij wilde echter eerst het einde af- wachten.

Beneden schreeuwde, lachte en jubelde de menigte.

„Hoera! Bravo! Ruikt het lekker?"

En toen:

„Raffles — Raffles — wat is er toch met John Raffles aan de hand?"

„In alle geval iets doms, want de gedach- ten, die de drie heeren koesterden, zijn zeer goed te ruiken," riep lord Lister tot de me- nigte.

Dat bemerkte het publiek thans ook, want de reuk had zich reeds door de geheele zaal verspreid.

„Vlug, miss Fly — wat is er met Raffles gebeurd?" vroeg de experimentator.

„Ik weet het niet! — ik weet slechts, dat alle drie van plan waren, Raffles op te spo- ren!" luidde het antwoord.

„Is dat waar, gentlemen?" vroeg lord Lis- ter, terwijl hij zijn hand terugtrok.

„Ja, ja!" hoorde men uit drie monden, waarna de drie lords zoo snel mogelijk naar de trap liepen en hunne plaatsen opzochten, om uit de afschuwelijke reuksfeer te komen.

Nog eens klonk een stormachtig applaus door de zaal.

„Hoera voor Fly en Slade! Bravo! Bravis- simo!"

Het publiek bracht de beide artisten een ware ovatie, aan het applaus scheen geen ein- de te komen en Raffles en Brand moesten verscheidene malen terug komen om voor de aanwezigen te buigen.

Maar aan alles komt een einde, zoo ook aan deze stormachtige bijvalsbetuigingen en toen men merkte, dat het reeds laat was ge- worden, zoodat waarschijnlijk reeds alle ta- feltjes in de restaurants voor het souper be- zet zouden zijn, haastten zij zich naar de gar- derobe.

Binnen vijf minuten was de zaal leeg en kon de zeer geslaagde avond als afgelopen worden beschouwd.

„Zoo, Charly, nu kunnen wij ook heen- gaan", zei lord Lister lachend tot zijn vriend, die echter naar den uitgang wees.

Baxter stond nog steeds bij de trap.

„Hem wil ik ten minste nog een paar woor- den zeggen. Zijn hoed ligt daar nog," zei Raf- fles.

Hij schreef eenige woorden op een visite- kaartje en legde dat in den hoed van den in- specteur. Daarna verwijderden beide vrien- den zich kalm.

Toen Baxter het kaartje vond, raasde hij als een bezetene, wat gemakkelijk te begrij- pen was, want daarop stond geschreven:

„Ik dank u beleefd voor uw medewer- king op mijn Soirée Fly en Slade! — U bent zeer geschikt voor de betrekking van controleur. Aanbevelend,

JOHN RAFFLES."

ZESDE HOOFDSTUK.

Met spek vangt men muizen.

Den volgenden ochtend kwam uit het oude paleis van Lord Dingslake een heer te voorschijn, die zich met een der om den hoek staande taxi's naar Oxfordstreet liet brengen, waar, zooals men weet, den winkel van den juwelier Collgate gevestigd was.

„Ach, waarde inspecteur”, zei mr. Collgate, de juwelier, „welk een eer, u eindelijk eens persoonlijk bij mij te zien! Ik dacht reeds, dat u mijn woorden van destijds kwalijk hadt genomen. O, ik ben een man van eer, waarde mr. Baxter, en zou het nooit durven wagen, een ambtenaar om te koopen; ik heb het ook niet nodig, om dat te doen.

„Wat ik u destijds aangeboden heb, deed ik uit vriendschappelijke gevoelens jegens u. Nu bent u tóch gekomen; waarmede kan ik dienen? Een paar mooie oorringen met briljanten, of een diamanten ring?”

„Maar mijn beste Collgate”, zei Raffles, want niemand anders dan hij was het, zooals men natuurlijk reeds begrepen heeft, „bedenk, dat ik nog niet gehuwd ben!”

„O, wat niet is, kan nog komen en gij, de beroemdste man van Engeland, hebt de hand slechts uit te steken!

„Het is wel natuurlijk, dat er in zoo'n hand ook iets moet zijn, dat weet ik bij eigen onderzinking!”

Vergenoegd wreef de oude dief zich bij deze woorden in de handen.

„Gij, mijn waarde inspecteur, krijgt natuurlijk iets goeds, iets degelijks en tegen gereduceerden prijs! Wat zal het dus zijn? Met spek vangt men muizen!” —

„Dat is waar, Collgate, en juist daarom kom ik bij u. Hebt u reeds van de soirée van gisteren gehoord?”

„Fly en Slade? Drommels, die artisten zijn knap! Ik begrijp niet, hoe de drie lords zoodom konden zijn, juist aan Raffles te denken! —

„Nu overdrijft u zeker!” zei Raffles, „het is niets anders dan zwendel! Ik heb den zwendel dadelijk begrepen en Slade gevangen genomen, toen hij met zijn buit verdwijnen wilde!”

„En wie was deze mr. Slade?”

„Niemand anders dan Raffles, de Grootte

Onbekende; Raffles, die mij jaren lang mijn nachtrust ontroofde.”

„Mij ook!” zeide Collgate en voegde er spoedig aan toe: „helsche pijnen heb ik uitgestaan, wanneer ik er aan dacht, dat hij mij ook eens een bezoek zou kunnen brengen, die schurk, die spitsboef!”

„Wel, nu kunt ge gerust zijn, nu zit hij vast en krijgt minstens zijn vijf jaren.”

„O, dan wensch ik u van ganscher harte geluk, inspecteur Baxter! Hm,” voegde hij er op wantrouwenden toon aan toe, „ik begrijp niet, waarom de couranten er nog niets over schreven?”

„Om zeer gewichtige redenen! Het is eigenlijk een ambtsgeheim, doch ik moest met u daarover spreken, ik dacht ook dadelijk aan u.”

„Ik wil met Raffles niets te doen hebben!” riep de juwelier geheel ontsteld uit.

„Hm, dan doet het mij leed, mijn beste Collgate! Ieder ander zou met handen en voeten toegrijpen! Doch zooals ge verkiest! Een ander weet de voordeelen misschien beter op prijs te stellen!”

„Doch ik behoef de politie niet te vreezen,” loog de oude dief brutaal.

„Nu, nu! Dat bedoel ik ook in het geheel niet! De zaak is nu afgedaan! Goeden dag, mr. Collgate!”

Raffles wendde zich naar de deur alsof hij wilde vertrekken. Dit wekte bij den juwelier vertrouwen op. „Een oogenblikje nog, inspecteur, waarover gaat het dan?” vorschte hij uit.

„Slechts om een kleinigheid! Raffles heeft namelijk, wat ook nog niet bekend is, korten tijd geleden het familiesieraad van den Lord Mayor gestolen!”

„Het fa — mi — lie — sieraad?” stamelde Collgate verbleekend. „En heeft men het sieraad bij hem gevonden?”

„Helaas niet! En daarom houden wij zijn arrestatie geheim. Zijn medepligtige is ons helaas ontsnapt en die zou bij een vermelding in de courant natuurlijk niets anders doen, dan met het sieraad verdwijnen! Het moet, zoo als mij lord Albadin verzekerde, een waarde van 60.000 pond hebben!”

„Dat komt goed uit! Het zijn diamanten van

het zuiverste water. Ik heb het sieraad hier gehad om er iets aan te veranderen!" zei de juwelier.

"Dat weet ik van lord Albadin! Hij meende ook, dat ik mij bij u het beste op de hoogte kon stellen."

"Zeer vleierend," zei Collgate, "Ik weet echter inderdaad niet, wat ik daaraan doen kan?"

"Lord Albadin sprak er reeds over, een nieuw sieraad naar de foto bij u te bestellen!"

"Inderdaad?" vroeg de juwelier, en zijn oogen fonkelden van hebzucht.

"Zeker! Wij willen echter eerst nog een onderzoek instellen!"

"En wanneer het sieraad wordt teruggevonden?"

"Dat houd ik voor zeer onwaarschijnlijk! Het is ons alleen te doen om den medeplichtige te vinden en dat kunnen wij, wanneer wij Raffles vertellen, dat zijn vriend zich met het sieraad, om straf te ontloopen, vrijwillig te onzer beschikking heeft gesteld. De goede Raffles is wanhopend en heeft den moed geheel en al verloren!"

"Hahaha, dat geloof ik!" lachte Collgate spottend. "In plaats van oesters en champagne droog brood en water? — Duivels!"

"Het komt den schurk toe!"

"En ik moet dus volgens de foto een nieuw sieraad maken!" zei de juwelier, in zich zelf lachend, alleen reeds bij de gedachte.

"Allright! Hier is het!"

Raffles haalde de foto uit zijn portefeuille.

"Hoe lang zult u daarvoor noodig hebben?"

De juwelier dacht even na.

"Hm, vijf dagen!" zei hij toen.

"Vijf dagen?" lachte Raffles vroolijk. "U schertst zeker, mijn beste Collgate. Laat ons vijf uur zeggen!"

"Onmogelijk!" verzekerde deze.

"Vijf uur, beste Collgate. Ge zijt immers de knapste en beroemdste juwelier van geheel Londen! Vijf dagen? Hahaha, gelooft ge dan, dat iemand als Raffles zoo lang het hoofd laat hangen? Hij is als een goed kenner van juweelen bekend, zou den zwendel bemerken en ons in het gezicht uitlachen."

"Vijf uur? Totaal onmogelijk", mompelde de juwelier in zich zelf.

"Welnu, dan wil ik mijn kostbaren tijd niet langer verbeuzelen. Wanneer gij het niet kunt, doet het een ander, en ik denk, voor de eer, om een politie-beëdigd juwelier te kunnen worden, wel meer dan een."

Collgate streek eens door zijn haar.

Hij zou door de politie beëdigd worden?! Dat had hij reeds lang gewenscht. Hij wist wat dit te beteekenen had. Dan kon hij zijn

bedriegerijen nog meer in het openbaar uitvoeren.

Raffles bemerkte wel wat er bij den ouden doortrapten dief omging.

Plotseling riep Collgate uit:

"Drommels, ik herinner mij, dat — ja — juist — dat ik destijds reeds een copie gemaakt heb."

"Collgate, dat zou prachtig zijn!" riep Raffles uit.

"Eigenlijk meer een model volgens het nieuwe sieraad," hernam de juwelier, "daar ik het oude geheel en al uit elkander moest nemen."

"Dat is mij totaal onverschillig", zei Raffles, "daar zullen wij het wel mee kunnen doen. Wanneer u dat voorwerp nog maar hebt?"

"Ik zal zien, ik zal zien", sprak de juwelier, aarzelend naar de brandkast gaande. "Natuurlijk moet ik dit model spoedig terug hebben."

"Binnen een uur, Collgate! Het eenvoudigste zou zijn, dat u tegelijkertijd meeingt en er op wachtet."

Dat gaf den doorslag.

Collgate had weliswaar langen tijd noodig, voordat hij het gezochte kon vinden, doch eindelijk lag het sieraad toch voor Raffles, en zegepralend flikkerde het in zijn oogen.

Dit was het echte familiesieraad van lord Albadin.

"Collgate, gij zijt de grootste — —"

"Ach houd toch op met uw vleierijen, inspecteur", viel de juwelier hem in de rede.

Doch het lachen bestierf reeds op zijn lippen, want een ijzeren vuist greep hem in den nek.

"Laat mij toch uitspreken!" donderde lord Lister, den bedrieger als een pop heen en weer schuddend.

"Je bent de grootste schurk en dief van Londen — zelfs grooter en geslepenner dan John Raffles. En dat kan ik wel weten, want die John Raffles ben ik zelf!"

"Raffles — Raffles?" stamelde Collgate.

"Jawel — Raffles — de Groote Onbekende, die van den goeden Baxter de opdracht ontving, de jacht op zichzelf te openen! Hahaha, oude dief — is dat niet een kostelijke grap? Nu, deze zaak hier brengt je voor een paar jaar in het tuchthuis! De maat is overgelopen!"

"Neem het sieraad, en laat mij vrij!" steunde de misdadiger.

"Als ik een schurk was — misschien!" donderde Raffles. "Ik ben echter gentleman en heb den Lord Mayor mijn eerewoord gegeven!"

Den juwelier vasthoudend, opende hij de deur en riep een paar voorbijgaande politie-agenten naar binnen.

„Brenge dezen ellendigen bedrieger in verzekerde bewaring en deel den Lord Mayor telefonisch mede, dat ik zijn eigendom bij hem gevonden heb.”

De beide ambtenaren, die in Raffles hun chef vermoedden, boeiden den juwelier.

Daardoor kreeg deze weer zijn bezinning terug.

„Neemt dezen schurk ook tegelijkertijd mede”, schreeuwde hij. „Hij is John Raffles.”

De politie-agenten keken met groote oogen in het lachende gezicht van den Grooten Onbekende.

„Mr. Collgate is zeker gek geworden, inspecteur.”

„Dat zou jammer voor den schurk zijn, want in plaats van in het tuchthuis, kwam hij dan in een gekkenhuis!” meende Raffles.

„Vooruit, mannen,” ging hij voort, naar de deur wijzend, „ik zal hier de boel sluiten en verzegelen. Breng Collgate in dien tijd naar Scotland Yard, dan zullen wij hem daar zoo spoedig mogelijk in tegenwoordigheid van den Lord Mayor een verhoor afnemen.”

En terwijl Collgate als een mager varken te keer gaande, door de politie-agenten werd meegenomen, plaatste Raffles de luiken van het juweliersmagazijn op de deur en uitstalramen, sloot de deur af, stak den sleutel in zijn zak en begaf zich met een voldaan gelaat naar zijn woning.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

In het hol van den Leeuw.

Lord Lister en zijn vriend Charly Brand bevonden zich in het huis in de Cumberlandstreet.

Terwijl eerstgenoemde bezig was zich te kleeden om uit te gaan, liep laatstgenoemde onrustig te kamer op en neer.

„Zie ten minste van dit bezoek af, Edward, ik verzoek je er om. Wie zich lichtzinnig in gevaar begeeft, zal er in vergaan, en ik dacht toch, dat je met je uitslag tevreden kondt zijn. Twaalf honderd pond voor die prachtige soirée, en twaalf duizend die het publiek je met weddenschappen bezorgd heeft, daar kunnen wij het voorloopig mee doen, begeef je nu niet in het hol van den leeuw.”

Maar Lord Lister schudde het hoofd en zei lachend:

„Wanneer je gelooft, dat de goede Baxter getergd is, heb je gelijk, doch een leeuw, mijn jongen, is hij nog lang niet. Je weet, dat ik mijn zaken nooit half verricht, en daar Baxter mij schriftelijk verzocht heeft hem de volmacht en politiepenning terug te zenden, blijft mij niets anders over dan ze persoonlijk af te geven, zooals ik ze ook gehaald heb. Welnu, ik ben gereed! Heb je nog iets te vertellen?”

Raffles, in de vermomming van lord Dingslake, wendde zich tot zijn vriend en zette daarbij zóó'n oliedom gezicht, dat deze luidkeels begon te lachen.

„Inderdaad, Edward, wanneer men je zóó ziet, kan men er zeker van zijn, dat niemand je herkent.”

„Dat is voldoende! En nu goeden dag, Charly!”

Een half uur later stond zijn auto voor Scotland Yard.

Hoofd-inspecteur Baxter was natuurlijk voor de zaak Collgate opgescheld en verkeerde nu weer in de grootste opwindning.

Hij keek den lord bij zijn binnentreden woedend aan.

„Wat wilt ge hier?” beet hij hem toe.

„Een zeer verblijdend bericht, inspecteur!”

„Daar ziet ge wel naar uit — gij — gij —” Baxter slokte het scheldwoord weer in.

„Hebt ge mijn brief ontvangen?”

„Ja natuurlijk, inspecteur!”

„Wel — voor den dag met de dingen, en loop dan naar den duivel!”

„Hm, inspecteur,” sprak Raffles verlegen, „ik zou u die gaarne gebracht hebben, doch—”

„Ge hebt ze verloren?" viel Baxter hem woedend in de rede.

„Neen, neen! — niet verloren!"

„Of heb je ze door Raffles laten ontfutse-len?"

„Maar, inspecteur!" sprak Raffles beleedigd, „houd u mij inderdaad voor zóó dom?"

Baxter begon ironisch te lachen.

„Als u dan per sé daarop antwoord wil hebben," zei hij, „dan moet ik zeggen, dat ik u houd voor de rondwandelende domheid! En nu, hier met de spullen en dan mijn bureau uit!"

„Nu, wind u maar niet zoo op, inspecteur!" sprak Raffles. „En nu zal ik u iets toonen, dat u genoeg zal doen."

Bij deze woorden nam hij een étui uit den zak en opende het. Een sieraad van brillanten lag voor hem.

Baxter keek verwonderd naar de fonkelende steenen.

„Duivels, dat is het sieraad van den Lord Mayor?" hijgde hij. „Kerel, waar heb je dat vandaan?"

„Van John Raffles."

„Van Raffles?"

„Hij heeft het mij zelf gegeven, opdat ik het u zou overhandigen!"

„Mij overhandigen? Maar, dat is toch onmogelijk", stamelde Baxter onafgebroken naar de steenen kijkend.

„Dat zou inderdaad een edele daad van dien aartsdief zijn!"

„Wel, Raffles is een gentleman! Dat is algemeen bekend! Maar nu heb ik u een voorstel te doen. Daar u zich ook met deze zaak bemoeit heeft, vind ik het 't aardigst als wij nu eerst even met z'n drieën naar den Lord Mayor rijden, om hem in het bezit te stellen van zijn familiesieraad, waarna wij meteen naar de Bank kunnen gaan, om het uitgelooft bedrag te ontvangen."

Baxter knikte goedkeurend, want hij hoopte, dat er voor hem ook nog wat zou overschieten.

Nu er schoot ook wat voor hem over, zooals wij zoo aanstonds zullen zien.

Daar de auto, met Henderson aan het stuur, voor Scotland Yard was blijven wachten, stapten alle drie spoedig in en reden naar het Mansion House, waar zij onmiddellijk bij den Lord Mayor werden toegelaten.

Deze was zeer blij met het terugvinden van het sieraad en sprak met inspecteur Baxter af, dat hij den volgenden dag op het bureau zou komen, om den misdadigen juwelier Collgate een verhoor af te nemen.

Vervolgens telefoneerde hij naar de Bank van Engeland, dat de beide chèques op naam

van Lord Dingslake konden worden uitbetaald bij presentering en drukte ten slotte, de drie mannen de hand voor de bewezen diensten.

Het drietal reed vervolgens naar de Bank van Engeland, waar het geld aan nieuwe banknooten werd uitbetaald.

Baxter had nog nooit zooveel geld bij elkaar gezien en keek er met begeerige oogen naar. Hij hoopte nog steeds, dat lord Dingslake er hem ook wat van zou geven.

Toen zij dan ook weer in de taxi zaten en Lord Dingslake voorstelde om deze heuglijke gebeurtenis met een goed glas wijn te vieren, stemde Baxter daarin gereedelijk toe, daar hij hoopte, dat het tijdens die gelegenheid zou geschieden.

Raffles liet Henderson naar Cumberlandstreet rijden en stapte daar met de twee politie-beambten uit voor het paleis. Hij opende de deur met zijn sleutel en ging zijn gasten voor naar een bibliotheekkamer, welke in tegenstelling met de meeste vertrekken, welke men deze bestemming gegeven heeft, zeer licht en vroolijk was.

De kamer lag nog al hoog in het huis en door de talrijke hooge vensters stroomde volop helder licht naar binnen.

De wanden waren met lichtkleurig behangsel bedekt, terwijl de boekenkasten slechts voor een gedeelte de muren bedekten. De kamer scheen meer als leeskamer, dan als bibliotheek te zijn gebruikt.

Raffles drukte, toen zij daar aangekomen waren, op den knop van een electricische bel, waarop Gaston verscheen en aan wien hij beval eenige flesschen witten en rooden wijn te halen, benevens een paar flesschen champagne met een koeler.

Nadat aan dit bevel was voldaan, trok Raffles de flesschen met wijn open en zette de flesschen champagne in den koeler.

Het duurde niet lang of het drietal zat vroolijk bij elkaar en liet zich het edele nat goed smaken. Vooral inspecteur Baxter liet zich niet onbetuigd, zoodat hij weldra buitengewoon vroolijk werd en luidruchtig.

Raffles, die zeer voorzichtig dronk en telkens wanneer hij de kans schoon zag, zijn glas in een bloemenbak ledigde, bleef daardoor nuchter en zag met welbehagen hoe de vroolijkheid van het tweetal hand over hand toenam.

Ongemerkt drukte hij op den knop van den bel en fluisterde Gaston, die verscheen, toe, dat hij meneer Brand moest waarschuwen en hem verzoeken zijn fototoestel gereed te houden.

Weldra was Brand op het portaal en Raf-

fles, dit ziende, fluisterde hem eenige woorden toe.

Een half uur later was de wijn op en ging het tweetal naar huis terug.

Daar Raffles vreesde, dat de komst van de twee beschonken inspecteurs op Scotland Yard een relletje zou veroorzaken, gaf hij Henderson bevel hen elk aan hun woning af te leveren, waar zij, na aankomst, onmiddellijk op hun bed neervielen, om in een loodzwaren slaap hun roes uit te vieren.

Maar wie schetst hun woede en verbazing, toen zij twee ochtenden later, toen zij het avontuur van het sieraad van den Lord Mayor al weer bijna vergeten waren, op de fotopagina van de „Times” een afbeelding zagen van een drietal menschen, die in een licht vertrek gezeten, duchtig den wijn hadden aangesproken, te oordeelen naar hun meer dan opgewonden houding, hun lodderige oogen en de talrijke geledigde wijnflesschen om hen

heen, terwijl twee van hen zeer duidelijk de gelaatstrekken droegen van Baxter en Marholm, terwijl de derde figuur, die in het midden stond, zeer veel gelijkenis vertoonde met den jongen, oledommen Lord Dingslake, welke om hen te plagen, elk hunner twee papieren ezelsooren boven het hoofd hield.

Het ergste was echter nog het onderschrift dat luidde:

Twee tijgers op bezoek bij den insou, of de gefopte hoofd-inspecteur en zijn secretaris in de woning van den Grooten Onbekende.

„Marholm, laat onmiddellijk alle mannen, die beschikbaar zijn naar Cumberlandstreet gaan,” beval Baxter. „We zullen hem in zijn woning overvallen, het moet nu maar eens uit zijn met dien onzin. Ga jij met hen mee. Ik volg onmiddellijk!”

Maar nog vóór Baxter had kunnen vertrekken, kwam het politie-détachement onder geleide van Marholm weer op Scotland Yard terug. Zij hadden het paleis van Lord Dingslake gesloten en den vogel gevlogen gevonden.

De volgende aflevering (No. 580) bevat:

DE ZEEMEERMIN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885